

Rev. G. M. Ophoff,
Byron Center, Mich.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents
should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 12. Entered as second class mail
matter at Grand Rapids, Mich.

MARCH, 15, 1938

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

The Cross God's Triumph

*And having spoiled principalities and
powers, he made a shew of them openly,
triumphing over them in it.*

Col. 2:15.

On Golgotha God is the Subject supreme!
The Cross is His!
His Self-vindication!
His Theodicee!
His triumph!
His glory!

It appears so different!
For, is not the world subject of the crucifixion?
Are not the principalities and powers in control of
things on Golgotha?

Is not God the object, when they take the Lord of
glory, bind Him with fetters, lead Him captive trium-
phantly, accuse Him, condemn Him, spit upon Him
and revile Him, lead Him down to death, nail Him to
the accursed tree, numbering Him with malefactors,
gloat over Him, jeer at Him, challenge Him to escape
out of their power and to come down from the cross,
cast Him into the pit of death?

Does not Satan vindicate himself and justify his
word: "Ye shall not surely die". . . . God shall die!?

Is not the cross the *krisis* with the Prince of this
world as judge and God as the condemned?

The devil's justification?
His triumph?
His glory?

On Golgotha God is Subject supreme!

He is Subject, even though He is also Object!

He is Subject even when also the world, when also
the principalities and powers are, in a secondary sense,
subject!

And, though they know it not, He is the Subject
supreme even of the act whereby He becomes Object,
object of their evil intentions, their revilings and scorn,
their wicked hands wherewith they nail Him to the
cross! For, voluntarily He came down to us in the
likeness of sinful flesh; and voluntarily He walked
among us, condemning the world because its works are
evil; and voluntarily He delivered Himself into the
hands of sinners, without sword, without power, help-
less, impotent, though He might invoke the auxiliaries
of legions of heavenly hosts; and voluntarily He sub-
mitted Himself to their judgment, their condemnation,
their buffetings and their stripes; and voluntarily He
walked the way of the cross, allowed Himself to be
nailed to the tree, endured their jibes and refused to
come down; and voluntarily He gave up the ghost
and laid down His life. . . .

He was Subject in becoming the Object!

And they knew it not!

And they understood not that the Cross they erected
was God's judgment-seat and their own condemnation!

And they believed it not that the Subject supreme
in becoming the Object was casting out the Prince of
this world!

And they imagined not that even on Golgotha they
would hear the thunder of His wrath and of their own
damnation!

The terrible theodicee they fail to see in the blind-
ness of their hardened hearts. . . .

And yet, they do see!

And they hear His terrible thunder!

For, as "the hour", God's hour, advances, the aspect
of the awful cross changes! It becomes manifest to
them, that this cross, which they erected, of which
they imagined themselves to be the sole subject, is

more than they intended, passes out of their power, is no longer under their control, has yet another Subject! For, behold, darkness descends and deepens! God's darkness! And with the darkness comes amazement! Silence! Dreadful silence! The voice of the scoffer is heard no more. The jeers and jibes have died on the lips of the mockers. Even the Crucified One is silent, still hanging on the tree, now almost hid from hostile eyes by the veil of darkness, God's veil! And the silence becomes unbearable! Will, then, not someone speak? Yes, lo! He speaks, the Crucified One: Eli, Eli, lama sabbachtani? Does He call for Elias? Will someone hasten to His aid? No, for presently He cries out again, with a voice amazing in its power, and gives up the ghost. And the veil of the temple is rent. And the rocks split. And the graves are opened. Their cross is now God's cross. His judgment. His triumph. And they that had come to scoff returned in silence, terror-struck. . . .

"And all the people that came together to that sight, beholding the things which were done, smote their breasts and returned!

And thus God is the subject in the text.

God raised Him from the dead.

God hath quickened us together with Him.

God hath forgiven all our trespasses, blotting out the handwriting of ordinances that was against us.

God took that handwriting, that was contrary to us, out of the way, nailing it to His cross.

God spoiled the principalities and powers; made an open show of them; triumphed over them.

All through the cross!

His Cross!

How well these principalities and powers were represented on Golgotha!

Host of fallen angels!

For, to them, evidently, the words principalities and powers refer in the text. Always in Scripture the terms point to the angel-world. Sometimes they denote the multitude of heavenly host that had no part in the rebellion of Satan and his host, as, for instance, when it is said, that Christ is exalted in heavenly places, far above all principality and power and might and dominion, Eph. 1:21; or even in the sixteenth verse of the first chapter of Colossians, where things in heaven are thrones and dominions, principalities and powers. They picture the angelic multitude as a well ordered host, with spirits that have authority to rule and spirits that obey, with dominions of larger and

smaller scope. But in our text the terms, evidently, refer to the wicked multitude of rebellious spirits. And also these are well ordered. Among them are principalities and powers, and among them are those that are in subjection. And over them all rules Diabolos, the liar, the murderer from the beginning, the prince of this world!

For, these principalities and powers stand in a definite relation to "this world".

This relation is tacitly assumed in the text, is presupposed. For, how else could they have been spoiled through the cross? Through that cross God made an open show of them. But the cross belongs to our world. It deals with men. But these principalities and powers were the rulers of this world. Not in the sense that they had sovereign rights and power did they exercise dominion, but in the spiritual-ethical meaning of the term they ruled. In the world of man and through that world they execute their will and seek to realize their evil purpose. For, through his fall man became the ally of the devil. And the murderer from the beginning is man's lord; through man the prince of this world seeks to establish and maintain his dominion, and to oppose the living God. Neither is he alone in this rebellious purpose and opposition to the Most High. For with him are a host of principalities, whose chief he is. And it is as prince of the devils and through these that he is also prince of this world and enlists the ungodly in his wicked service, ethically rules over fallen men!

Through ungodly men as their agents the devil and his principalities and powers seek to realize their purpose.

In the deeds of wicked men the purpose and character of these principalities and powers become manifest.

And at the cross they were well represented.

"The world" was there at its best!

For, there was the "religious" world, the pious, the "righteous", the keepers of the law, the leaders of the Church, the guardians of holy things, the Sanhedrin, the chief priests and scribes and elders of the people, under the influence of, in allegiance with, in ethical subjection to the devil and his principalities and powers, ready to do the will of their spiritual father. There were the multitude of Jews, whose were the covenants, and the promises, and the giving of the law, prepared to follow their wicked leaders. There was Judas, the disciple, of whose heart the prince of this world himself took possession! In these the principalities and powers appeared as angels of light, in cloaks of righteousness and zeal for the law and the house of God, watchers over the well-being of the people, whitewashed sepulchres!

And, then, there was the world of "common grace", represented by the Roman governor, occupying the seat of highest worldly justice and righteousness.

And Herod, "that fox"!
 Worthy representatives of hell!

God spoiled them!

And He made a show of them openly!

He stripped them bare; as the Dutch has it: "de overheden en machten *uitgetogen* hebbende".

They stood there in cloaks of religion and piety, of self-righteousness and zeal for the law, of pretended virtue of "natural light" and "civil righteousness", of goodness and love of justice, so beautiful and apparently real that even people of God are tempted to mistake them for divinely spun garments of "common grace"! And God spoiled them, stripped them naked, tore off all these man-made cloaks of goodness and exposed them in their real character of wickedness and ungodliness and rebellion against the Most High!

For, that "world", and these principalities and powers must be condemned!

They must be damned!

Into everlasting desolation they must be sent.

But how could they be sent to hell wearing these beautiful robes of religion and piety, these garments of virtue and "common grace", and the justice and righteousness of God be revealed?

Before they are damned they must be stripped!

And, stripped to the skin, these principalities and powers, embodied in and represented by "the world", by Sanhedrin and Roman governor, by priest and scribe and Pharisee, must be exposed in all their lying vanity and ungodliness, in all their wickedness and corruption!

Through the cross God made an open shew of them!

To all that are able to pass a moral judgment these principalities now stand exposed in their true moral character, to angels and men, to the righteous and to the wicked alike, of all ages! For this open show still stands and will stand forever! Would you know what is the real character of "this world", of the angels and principalities, of natural men in their apparent virtue and righteousness, their seeming piety and goodness? Then turn your eyes toward the cross of the Son of God! There you may behold them, stripped to their bodies, exposed in all their ungodly rebellion against God and His righteousness!

For, mark you well, that cross is God's cross!

In "the hour" God sits on the throne to judge the world!

And He summons "the world", the principalities and powers before His judgment-seat!

And when they are all present He places them all, one by one, before the supreme question: What will ye do with Me? With My truth? With My righteousness? He comes to them in Jesus, Immanuel, Who had revealed the Father in word and work. He comes to

them without form or comeliness, without power and majesty, all His divine glory completely hid behind the form of a weak and helpless man! And in Jesus He confronts them, from the throne of His judgment, one and all with this one question: If I, your God, stand before you without My majesty and power, what will ye do with Me?

Judas, who has been in intimate contact with My revelation in the Son, what wilt thou do with Me? . . .

Esteemed Sanhedrists, what will ye do with the living God?

Scribes, learned in the Scriptures; priests, that serve in My holy place; pious Pharisees; self-righteous Jews; Herod, you fox?

Pilate, representative of worldly justice and virtue and power?

All ye, principalities and powers!

Answer: what will ye do with the living God!

And the answer came in unison: if we can get a hold of God without fear of being consumed by His glory. . . .we will kill Him!

For we love darkness and hate the light!

We love iniquity and hate righteousness!

We love the lie and hate the truth!

Crucify Him! Crucify Him!

It was the *krisis*!

God's triumph is the cross!

For in it, by means of the cross He triumphed over the principalities and powers!

No longer is the devil the prince of the world; no longer have his principalities and powers their dominion over us.

For the strength and basis of their dominion is the guilt of sin, of the sin of the world; and the sole sphere of their power and rule is the sphere of death, the corruption of the human nature. Remove the guilt and deliver the human nature from the fetters of corruption and death, and the dominion of the devil and his power is broken forever.

And God broke the power of sin through the cross!

For what the law could not do, in that it was weak through the flesh, God sending His own Son in the likeness of sinful flesh and for sin, condemned sin in the flesh, that the righteousness of the law might be fulfilled in us who walk not after the flesh but after the Spirit! He nailed the handwriting that was against us, the bill of complaint that was contrary to us, to the cross of Jesus, and thus removed it. For, Christ fulfilled all its demands, obeying, bearing God's wrath in love, blotting out the handwriting that cursed us. . .

And we are free! Free from the power of darkness!

Through the cross of Jesus!

God's triumph!

H. H.

EDITORIALS

Dr. Hepp Over De Algemeene Genade V.

Dr. Hepp's Bewijs Uit De Gereformeerde Symbolen.

In ons vorig artikel zagen we, dat Dr. Hepp's beroep op Art. 14 ten bewijze van zijne voorstelling der "gemeene gratie" en tegenover de beschouwing van Ds. de Graaf, heelemaal niet opgaat. De vonkskens, waarop Dr. Hepp zich beroept en die hij aanblaast tot "natuurlijk licht", worden in het artikel zelfs niet genoemd; de "overblijfselen", waarvan de belijdenis in dat artikel spreekt, zijn "vestigia", sporen, waaraan men kan zien, dat er vroeger gerechtigheid geweest is en dat ze er thans niet meer is; en deze "overblijfselen" hebben ten slotte ook niets te maken met het *lumen naturae*, maar zijn sporen van de oorspronkelijke gerechtigheid. En zooals hij meende, dat met dit beroep op de belijdenis heel de voorstelling van Ds. de Graaf als ongereformeerd tegen den grond lag, zoo meen ik op mijn beurt, dat met onze verklaring van art. 14 heel de critiek van Dr. Hepp tegen den grond geslagen ligt.

Afgedacht nu van een paar buitenlandsche gereformeerde symbolen, waaruit Dr. Hepp aanhaalt, vinden we in zijn brochure, behalve het reeds besproken art. 14 nog slechts één aanhaling uit onze eigene belijdenisschriften. En de lezer verwacht natuurlijk, dat deze aanhaling zal zijn uit de Dordtsche Leerregels, III, IV, 4. Daarvan schrijft Dr. Hepp als volgt:

"Hetzelfde geluid doen ook de Dordtsche Leeregels hooren. 'Wel is waar, dat na den val in den mensch eenig licht der natuur nog overgebleven is, waardoor hij behoudt eenige kennis van God, van de natuurlijke dingen, van het onderscheid tusschen hetgeen betamelijk en onbetamelijk is, en ook betoont eenige betrachting tot de deugd en uiterlijke tucht. Maar zóó ver is het van daar, dat de mensch door dit licht der natuur zoude kunnen komen tot de zaligmakende kennis Gods en zich tot Hem bekeeren, dat hij ook in natuurlijke en burgerlijke zaken dit licht niet recht gebruikt; ja veeleer ditzelve, hoedanig het ook zij, op onderscheidene wijze geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onderhoudt; en dewijl hij dit doet, zoo wordt hem alle verontschuldiging voor God benomen'. (Hoofdst. III en IV, art 4). Ook in de volgende artikelen keert de uitdrukking 'het licht der natuur' terug. De Dordtsche Leerregels breiden op dit punt onze Nederlandsche Geloofsbelijdenis niet onbelangrijk uit. De mensch heeft eenige kennis van God, van de natuurlijke dingen, van het onderscheid tusschen het eerbare en schandelijke, *niet nieuw* als uitloopers van de particuliere ge-

nade verkregen, gelijk het critisch gevoelen wil, maar *behouden*. Op grond daarvan *betoont* hij eenige deugds en uiterlijke tuchtbetrachting. Zoo zijn dan de 'deugden' en ordening ook in de samenleving bij de heidenen nog van *scheppingswege* tot hen gekomen. Ja, eenig licht der natuur is den mensch na den val *overgebleven*. Den mensch! Alzoo niet den geloovigen alleen, noch den ongeloovigen alleen, maar alle menschen gezamenlijk. Al wordt de term 'gemeen' of 'algemeen' hier niet gebezigd, zakelijk wordt toch geleerd, dat dit 'eenig licht der natuur' allen menschen gemeen is. Het is *overgebleven*, (in het Latijn: residuum est), een residu van wat de mensch in den staat der rechtheid bezat. En evenals de leer der algemeene genade steeds doet, waarschuwen ook deze Leerregels, dat niemand uit dit licht der natuur tot zaligmakende kennis kan komen en de overgebleven gaven niet (dit "niet" behoort zeker niet in den zin, H.H.) recht kan gebruiken. Hierin onderscheidt zich dan ook de geloovige van den ongeloovige niet, dat die overgebleven gaven hem worden ontgenomen en door die van de particuliere worden vervangen, maar dat hij ze door de wedergeboorte wel recht kan gebruiken, zij het dat ook hem daarbij vele gebreken aankleven. De particuliere genade gaat volstrekt niet op in dat recht gebruiken van de uit de schepping overgebleven gaven, maar stelt onder meer daartoe in staat. *De kerngedachte van deze critiek gaat alzoo rechte draads tegen dit artikel van de Dordtsche Leerregels in*. Dat is zóó klaar, dat zelfs de blinden het kunnen tasten. Strikt beschouwd kon alle verdere toetsing aan de Gereformeerde belijdenis overbodig heeten. Toch kan het overbodige nog nut afwerpen". Brochure, pp. 50, 51).

Wat zullen we hiervan zeggen?

Ik zou zeggen: afgedacht van hetgeen Dr. Hepp hier schrijft over dat waarschuwen, dat de leer der algemeene genade doet, alsmede over dat rechte draads in conflict komen van de "critiek" met de belijdenis, kunnen we dit allen wel onderteekenen.

Moet hierover nu zooveel stof worden opgejaagd?

Is dit dan die befaamde leer der gemeene gratie, dat de mensch nog eenig licht der natuur heeft overig behouden, dat hij door den val niet van zijn zinnen is beroofd, noch ook van zijn zedelijk bewustzijn, en dat er bij hem gevonden wordt een pogen om uiterlijk deugdzaam te zijn en zich aan de tucht te binden in uitwendigen zin?

Weet Dr. Hepp dan van iemand, die dit loochent, of ooit geloochent heeft?

Ik weet van niemand!

Ook de "critiek" loochent dit niet.

Zelfs geloof ik niet, dat Ds. de Graaf niet zou willen toestemmen, dat dit natuurlijk licht *overgebleven* is. Het wil er bij mij niet in, al is het ook, dat de woorden van Ds. de Graaf zoo zouden kunnen worden verklaard, dat deze zou leeren, dat de mensch dit natuurlijk licht eerst geheel en al verloren heeft en dat hij het

toen, door eene werking der "particuliere" genade weer terug heeft ontvangen ten deele. Veeleer meen ik, dat Ds. de Graaf wil, dat de mensch dit natuurlijk licht *als overblijfsel* bezit door het inkomen van de "particuliere" genade. Ware er geen "particuliere" genade gekomen, dan zou hij ook dit "overblijfsel" niet hebben behouden. Thans heeft hij dit "overblijfsel" wel. Maar het is dan toch een "overblijfsel", zeg eens, dat wij elkander moeten verketteren om de kwestie of wij "overblijfsel" willen zeggen of niet!

Over de vraag *hoe of waardoor* de mensch dit overblijfsel van natuurlijk licht bezit, spreekt dit artikel van onze belijdenis zich immers in het geheel niet uit.

De eenigste, die met de belijdenis in conflict zou komen op dit stuk, is hij, die dit overblijfsel van natuurlijk licht gemeene gratie zou willen noemen. Immers waren onze vaders wel met deze term bekend. Maar zij vonden hem in den mond der Remonstranten, en meesten er dus niets van hebben.

In het boven aangehaalde uit de brochure van Dr. Hepp noemt hij, voorzover hij de Leerregels verklaart, de gemeene gratie niet. Hij blijft eenvoudig bij de woorden der Leerregels. En daarmee zijn we het allen eens. Daarmee stemmen we allen in.

Overigens heb ik wel eenige opmerkingen over hetgeen Dr. Hepp schrijft in verband met dit artikel van onze Dordtsche Leerregels.

In de eerste plaats is het beslist misleidend, wanneer hij het eerste gedeelte van dit artikel onderstreept. Het is te verstaan, dat Dr. Hepp op dit eerste stuk van art. 4 de aandacht wil vestigen en niet op het tweede. Niet alleen toch wordt in het eerste gedeelte gesproken van natuurlijk licht, dat in den mensch na den val nog overgebleven is, maar ook wordt door het tweede gedeelte de mogelijkheid afgesneden, om den natuurlijken mensch door dit natuurlijk licht nog iets goeds te laten verrichten al ware het ook slechts in natuurlijke en burgerlijke zaken! Nu hebben we er niet op tegen, dat Dr. Hepp dit eerste gedeelte onderstreept, indien het slechts zijne bedoeling is, om de *aandacht* op dit stuk te vestigen. Maar zoo licht wordt door de cursiveering den indruk gemaakt, dat op het recursieve de *nadruk* dient te worden gelegd. En dit wordt ook metterdaad gedaan door hen, die zich op dit artikel beroepen voor de leer der gemeene gratie. En dat is beslist misleidend. Wat toch is het geval? Dit, dat onze vaders hier van dit overgebleven natuurlijk licht spreken bij wijze van een *concessie*, terwijl ze echter allen nadruk gelegd willen hebben op het tweede gedeelte. Ze bedoelen hier niet zoozeer te leeren, dat de mensch nog natuurlijk licht heeft overig behouden na den val, maar willen het juist duidelijk verstaan hebben, dat hij met dat natuurlijk licht *niets goeds vermag*, noch in betrekking tot de zaligheid, noch in betrekking tot natuurlijke en burgerlijke zaken. De bedoeling der

vaders in dit artikel is in het kort als volgt: "Ofschoon wij u, Remonstranten, toestemmen, (weliswaar, dat) dat de mensch na den val nog natuurlijk licht heeft, wij blijven belijden, dat hij met dit natuurlijk licht nog geheel onbekwaam is tot eenig goed". Nog korter kan de bedoeling van dit artikel worden weergegeven in de volgende woorden: "Het licht der natuur laat den mensch geheel onbekwaam tot eenig goed." Dat is de hoofdzaak in dit artikel. Dat is niet alleen duidelijk uit de woorden van dit artikel, maar ook uit de beide volgende. Ook daar valt alle nadruk juist op hetgeen het licht der natuur *niet vermag*!

Indien dus die zoo gevierde leer der gemeene gratie in onze belijdenis al genoemd wordt (des neen), dan komt ze in elk geval slechts heel zijdelings ter sprake. Ze komt in elk geval niet voor als een voornaam stuk der Gereformeerde waarheid, zooals men het zoo gaarne mag voorstellen.

Doch ook dat de theorie der gemeene gratie, de leer, dat de natuurlijke mensch door dit licht der natuur in natuurlijke en burgerlijke zaken nog goed kan doen, komt hier niet alleen niet voor, maar wordt op het nadrukkelijkst veroordeeld. Hierover kan, voor wie lezen kan en wil, geen twijfel bestaan.

En dit is mijn tweede opmerking bij hetgeen we uit Dr. Hepp's brochure boven aanhaalden.

De professor schrijft: "En evenals de leer der algemeene genade steeds doet, waarschuwen ook deze Leerregels, dat niemand uit dit licht der natuur tot zaligmakende kennis kan komen en de overgebleven gaven (niet) recht kan gebruiken".

De algemeene genadeleer zou steeds waarschuwen, dat niemand de overgebleven gaven recht kan gebruiken? Als de professor met deze woorden bedoelt, dat niemand zich door het natuurlijk licht tot God kan bekeeren en tot zaligmakende kennis komen, dan kunnen we dit passeeren. Maar indien hij bedoelt, dat volgens de gemeene-gratie-leer de natuurlijke mensch met zijn natuurlijk licht geen goed kan doen en dat die leer steeds haar waarschuwende stem doet hooren tegen de voorstelling, dat de mensch zijn natuurlijk licht wel recht kan gebruiken in dezen zin van het woord, dan is deze bewering van Dr. Hepp niet waar. De algemeene-genade-leer spreekt niet slechts van overblijfselen van natuurlijk licht, maar van eene werking van goddelijke genade in den natuurlijken mensch, waardoor wel niet het hart wordt wedergeboren, maar waardoor de *zonde en het zedelijk bederf in hem worden gestuit*, zoodat hij niet zoo bedorven is als hij zonder die stuitende gemeene gratie zou geweest zijn, waardoor hij tot in verstand en wil verbeterd wordt, zoodat hij in "natuurlijke en burgerlijke zaken" goede werken kan doen, een betrekkelijk goed wereldleven kan leven. De woorden van onzen H. Catechismus, dat de mensch van nature onbekwaam is tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad zeggen ons dan alleen, "hoe elk mensch zich buiten wedergeboorte openbaren zou,

als de gemeene gratie zijn booze aandrift niet in toom meld" (De Gemeene Gratie II, 49).

De leer der gemeene gratie heeft daarom dan ook aan het natuurlijk licht en aan de overblijfselen, waarvan onze belijdenis spreekt, *niet genoeg*.

Hij zou met dat natuurlijk licht uit zichzelf die burgerlijk goede werken niet kunnen doen, dat goed wereldleven niet kunnen leven.

Maar nu komt er gemeene gratie bij.

En door die werking der gemeene gratie is het, dat de mensch nu een betrekkelijk goed wereldleven kan leven buiten wederbarende genade.

Niet het natuurlijk licht, dat in onze belijdenis genoemd wordt, *maar de bijkomende gemeene gratie* stelt den natuurlijken mensch in staat tot goede werken. (Zie De Gemeene Gratie, p. 52, v.v.).

En van die gemeene gratie weet onze belijdenis niets!

De leer der gemeene gratie is dus: De natuurlijke mensch kan uit dit natuurlijk licht op zichzelf de overgebleven gaven niet recht gebruiken, maar door gemeene gratie kan hij dit wel ten opzichte van zijn leven in deze wereld.

En daarmee staat deze leer niet slechts *buiten*, maar rechtstreeks tegenover de belijdenis onzer kerken, met name tegenover het artikel der Dordtsche Leerregels, waarop Dr. Hepp zich hier beroept. Want immers in dit artikel wordt niet alleen gewaarschuwd, dat de mensch door dit natuurlijk licht niet kan komen tot de zaligmakende kennis Gods en in dien zin dat licht niet recht kan gebruiken, maar dat hij het ook *in natuurlijke en burgerlijke zaken geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt*.

En let er nu wel op, dat de belijdenis het hier niet heeft over den mensch *zooals hij zijn zou*, indien er geen gemeene gratie ware, maar *zooals hij werkelijk is*.

Welnu, dat de natuurlijke mensch, met zijn natuurlijk licht, werkelijk zoo is, dat hij ook in natuurlijke en burgerlijke zaken dit licht geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt, dat stemt de leer der gemeene gratie u nooit toe! Dat wil ook Dr. Hepp u nimmer toestemmen! Op dit punt staan de voorstanders der gemeene-gratie-leer lijnrecht tegenover de gereformeerde belijdenis. En dit is ook zoo duidelijk, dat zelfs de blinden het kunnen tasten!

Ik denk, dat onze vaders zich in hun graf hebben omgekeerd, toen de Kalamazoo'sche Synode leeraren veroordeelde, met een beroep op Canones III, IV, 4, die de gemeene genade loochenden, en die leerden, dat de natuurlijke mensch ook in natuurlijke en burgerlijke zaken het natuurlijk licht geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt!

Onze Dordtsche Leerregels leeren dus wel degelijk hetzelfde als onze Heidelbergsche Catechismus, wanneer deze ons den natuurlijken mensch beschrijft als geheel onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle

kwaad. Ze leggen het juiste verband tusschen het natuurlijk licht en de totale verdorvenheid van den onwedergeboren mensch. En ze doen dit veel beter en juist dan Dr. Hepp het tracht te doen met een beroep op een uitspraak van Ursinus. Hij schrijft:

"Misschien legt men de bedenking voor, dat onze Catechismus het toch zoo volstrekt mogelijk uitspreekt: wij zijn ganschelijk onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad, tenzij wij door den Geest Gods wedergeboren worden (Vraag 9 en het antwoord). Deze oppositie zou daarom reeds alle kracht missen, omdat niet mag worden aangenomen, dat onze Drie Formulieren van Eenigheid elkaar weerspreken. Indien iemand zou meenen, dat dit het geval is, dan rust weer op hem de plicht een gravamen in te dienen en om te bewerken, dat dit euvel wordt verholpen. Voorts verkeert de kenner van den Catechismus geen oogenblik in het onzekere, dat 'goed' hier in praegnanten zin wordt genomen. Wat ons kerkelijk leerboek onder goed verstaat, heldert het zelf op als het bescheid geeft op de vraag (91) wat goede werken zijn. En wat alles afdoet, de toelichting daarop wordt gegeven door een der opstellers van den Catechismus zelf, n.l. Ursinus. Deze kan immers het best weten, wat het leerboek bedoelt. Hij schrijft in zijn 'Schatboek' bij de verklaring van den derden Zondag: 'Van een onbekeerde wordt geleerd, dat hij zoo verdorven is, dat hij ganschelijk onbekwaam is tot eenig goed. Om dit te verstaan moet men weten, wat van goed en hoedanig een onbekwaamheid hier gesproken wordt. Daar is drieërlei goed. 1. *Natuurlijk*, als eten, drinken, wandelen, staan, zitten; 2. *Burgerlijk*, als koopen, verkoopen, recht doen, eenige kennis leeren of oefenen, en dergelijke meer, die tot bevordering van ons tijdelijk welzijn dienen; 3. Daar is ook een *geestelijk* en *bovennatuurlijk* goed, hetwelk volstrekt noodig is om het eeuwige leven deelachtig te worden en bestaat daarin, dat men zich van harte tot God bekeere, in Christus geloove. Welke laatste hier bedoeld wordt. In het ander kan een onbekeerde boven een wedergeborene zelfs verre uitmunten, hoewel ze deze (als een gemeene gave) nochtans van God hebben'. Commentaar kan hier wel achterwege blijven. De voorstanders van de leer der algemeene genade deelen nog altijd deze gedachte, welke den achtergrond van onzen Catechismus vormt".

Maar ik meen, dat commentaar hier juist niet achterwege kan blijven.

Zoolang als ge deze drie (natuurlijk, burgerlijk, geestelijk goed) op zichzelf, zonder verband met elkander, laat staan, is de indruk, dien ge laat, niet alleen misleidend, maar blijft ge ook in gebreke de overeenstemming aan te toonen tusschen onzen Catechismus en de Dordtsche Leerregels. Dan krijgt ge juist tegenspraak. Wat toch is de voorstelling, die hier wordt gegeven? Deze:

1. Als de Catechismus leert, dat de mensch onbekwaam is tot eenig goed (en geneigd tot alle kwaad!)

buiten de wedergeboorte, dan bedoelt hij slechts, dat hij niet in Christus kan gelooven en zich tot God bekeeren.

2. Dit wil echter niet zeggen, dat hij geen natuurlijk en burgerlijk goed kan doen. Dit kan hij wel door "natuurlijk licht".

3. Hij kan dus, buiten de wedergeboorte, zonder geloof in Christus en bekeering, goed doen op het "terrein" van het natuurlijke leven.

Ge hebt hier eenvoudig de Semi-pelagiaansche, de Roomsche onderscheiding van natuurlijk en bovennatuurlijk goed. Het beeld Gods was een donum superadditum, het kwam bij de natuur des menschen bij. Toen hij het verloor bleef zijn "natuur" ongeschonden. Hij kan dus geen "bovennatuurlijk", geestelijk goed meer doen zonder genade, maar nog wel "natuurlijk" goed. Nu weet ik wel, dat de voorstanders der gemeene gratie dit zóó voorstellen, dat de natuurlijke mensch dit goed doet doordat de gemeene genade zijn natuur daartoe bekwaamt. Maar wezenlijk maakt dit toch geen verschil. Het eenige, dat de natuurlijke mensch niet kan doen is het *bovennatuurlijk* goed (in Christus gelooven, zich tot God bekeeren, etc.); het "natuurlijk goed" kan hij wel *goed* doen door gemeene gratie.

En zoo vervalt de gemeene-gratie-leer in scheiding van natuur en genade!

Maar deze verklaring staat lijnrecht tegenover de duidelijke uitspraak van de Dordtsche Leerregels, III, IV, 4, welke ons leert, dat de natuurlijke mensch *ook in natuurlijke en burgerlijke zaken* (eten, drinken, zitten, staan, wandelen, huwelijksleven, regeeren, de overheid onderworpen zijn, kinderen onderwijzen, loonbepaling, wetenschap, kunst, heel de "cultuur") dit licht niet recht gebruikt, ja, *geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt!*

Zeker, wie meent, dat onze belijdenis in tegenspraak met zichzelf komt, moet een gravamen indienen.

Maar daarom ligt dan ook het indienen van zulk een gravamen geheel op den weg van Dr. Hepp en de voorstanders der gemeene gratie.

En indien ze dat niet willen, moeten ze niet voortgaan de tegenstanders der gemeene gratie te verketteren en het gereformeerde huis uit te jagen, maar zelf het huis verlaten.

Wil men dus spreken van drieërlei goed, natuurlijk, burgerlijk, en geestelijk, (iets, dat onze belijdenis nergens doet), dan moeten we niet vergeten om het verband aan te geven tusschen de beide eerste "goeden" en het laatste. En dan moet dit zoo geschieden, dat het goed duidelijk wordt, dat de onwedergeborene ook in natuurlijke en burgerlijke zaken geen goed kan doen, maar altijd zondigt. En doen we dat, dan krijgen we de volgende voorstelling:

1. We zijn het er allen over eens, dat er na den val in den mensch eenig licht der natuur is overgebleven. Hij is een redelijk-zedelijk schepsel gebleven.

Hij heeft verstand en wil. Daardoor heeft hij ook eenige kennis van God. Hij kan weten, dat God is en ook tot op zekere hoogte Wie Hij is. Hij weet, dat God behoort te worden gediend en geprezen. Hij kan ook tot op zekere hoogte de schepping en hare werking kennen, Gods wetten daarin naspeuren, en die schepping aan zich dienstbaar stellen. Hij kan eten en drinken en hij *kan* dat ook naar de juiste mate doen. Hij kan staan en zitten en wandelen en dansen (dit, zoowel als eten en drinken etc. kan een dier trouwens ook; en deze heeft in dit opzicht veel meer "gemeene gratie" dan de mensch); hij kan koopen en verkoopen en hij *kan* dat ook doen naar recht. Hij kan ook het onderscheid zien tusschen goed en kwaad, en hij *kan* ook eenige betrachting tot de "deugd" en uiterlijke tucht betoonen, juist omdat hij wel ziet, dat Gods wet goed is voor hem. En als de omstandigheden daartoe gunstig zijn, dan *doet* hij dat soms ook. Hij beoefent dus door dit natuurlijk licht wetenschap en kunst, regelt de samenleving in staat en maatschappij, bouwt scholen en huizen, hospitalen en krankzinnigen gestichten, maakt auto's en luchtschepen, onderwerpt aan zich de krachten van stoom en electriciteit, klieft de zee en vliegt door de lucht, laat zijn stem in een oogwenk uitgaan tot aan de einden der aarde, veraangenaamt zijn eigen leven, bestrijdt dood en ellende en toont zich tot op zekere hoogte nog altijd koning der schepping. En voorzoover hij dit nu goed doet, i.e. in materielen zin naar de wet Gods, waarvan hij wel ziet, dat hij haar niet straffeloos kan overtreden, heeft hij ook loon. Dat loon is "success". Het gaat hem in deze wereld tot op zekere hoogte en altijd nog binnen de perken des doods, wel en "het gelukt hem, wat hij doet"! Hierover is geen verschil, voorzoover mij bekend is.

2. Dit alles echter, en hierover zijn we het juist niet eens, heeft en doet hij niet krachtens een zekere genade, gunst, goedheid of goedertierenheid Gods; noch ook komt hier een zekere gemeene gratie werking bij, waardoor hij in "natuurlijke en burgerlijke zaken" dit natuurlijk licht ook recht kan gebruiken; nog veel minder staat God met hem in een vriendschapsverbond tegenover satan, zooals Kuyper wil; maar hij heeft en doet dit alles volstrekt onder den toorn en den vloek Gods. Hij heeft zijn natuurlijk licht als *overblijfsel* in strikten zin. Dat hij dit overblijfsel kan hebben, komt hiervandaan, dat God ons menschelijk geslacht als organisme in Adam schiep, dat deze een wortelzonde beging, die eerst in de zonden van alle menschen in haar volle gruwelijkheid en vreeselijkheid tot openbaring kan komen en waarvan God wil, dat ze volkomen openbaar zal worden zonde te zijn. En eerst als de mensch de mate der ongerechtigheid heeft vol gemaakt, door zijn natuurlijk licht in verband met al de gaven en krachten der schepping als middelen, kan de dag van de openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods komen. God draagt geheel het organisme van ons ge-

slacht, in geheel zijn organische ontwikkeling, door Zijn almachtige en alomtegenwoordige kracht, niet door een zekere gemeene gratie. En door die almachtige en alomtegenwoordige kracht Gods ontwikkelt zich de verworpen bolster van ons geslacht in verband met de aardsche schepping onder den toorn en den vloek Gods. Want de toorn Gods wordt van den hemel geopenbaard, en de vloek des Heeren is in het huis des goddeloozen! Ook zijn voorspoed en welvaart en "success" liggen altijd onder den toorn Gods.

3. Met dit natuurlijk licht, hetzij dan dat hem die betrachting tot de deugd en uiterlijke tucht gelukt of niet, bedrijft hij echter altijd zonde en ongerechtigheid. Hij bezoedelt het geheel, ook in natuurlijke en burgerlijke zaken. Het is een gansch verkeerde voorstelling, dat de mensch zonder wedergeboorte wel geen "geestelijk" goed kan doen, zich wel niet tot God kan bekeeren en in Christus gelooven, maar overigens in natuurlijke en burgerlijke zaken nog wel *goed* kan doen. Want zonder geloof en waarachtige bekeering tot God zondigt hij altijd. De zaak is immers niet zoo met den mensch, dat hij het beeld Gods slechts *verloren* heeft en "natuurlijk goed" heeft overgehouden. Maar dat beeld Gods is *in zijn tegendeel omgekeerd*. Zijn licht werd wel waarlijk duisternis ("overmits al het licht, dat in ons is, in duisternis is veranderd", art .14 Ned. Gel. Bel.). Hij heeft de leugen lief. Zijn gerechtigheid verkeerde in ongerechtigheid. Zijn natuur werd geheel verdorven. En onder die geestelijk-zedelijke macht der zonde staat geheel zijne natuur, staat ook zijn natuurlijk licht. En die werking der verkeerdheid, der wederspanning, der duisternis, der verdorvenheid beheerscht wel waarlijk geheel zijne natuur en al zijn doen en laten. Ze wordt niet gestuit door een zekere gemeene gratie, ook dan niet als hij eenige betrachting tot de uiterlijke tucht betoont. Want ook dit wordt altijd nog gemotiveerd door de ongerechtigheid en door de begeerte om zich in zijne ongerechtigheid te handhaven. Hij is en blijft in al zijne wegen goddeloos. En zoo komt het, dat hij ook in natuurlijke en burgerlijke zaken dit licht geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt.

4. En zoo komt het, dat twee feiten moeten worden erkend. In de eerste plaats, dat onder zeer voor den zondaar gunstige omstandigheden zijne betrachting tot de deugd en uiterlijke tucht hem soms gelukt. Zijn liefde tot zichzelf, ook in verband met zijn saamhoorigheid met het menschelijk geslacht, niet de liefde Gods, beheerscht hem hier en beweegt hem hiertoe. Hij is niet altijd een vraat, een zuiper, een hoereerder, een bedrieger, een dief, een doodslager, een leugenaar. Hij leeft soms matiglijk, sober, zedig, eerlijk, en in vrede met zijn medemenschen. Hij doet dit om eigen eer, gezondheid, welvaart, genot; of ook tot welzijn der maatschappij (waartoe hij behoort), ter bestrijding der ellende en van den vloek Gods; of uit liefde tot de "kunst" en wat dies meer zij. Maar in de tweede

plaats is hieruit ook te verklaren, dat hem dit betrachten der deugd en uiterlijke tucht in het algemeen genomen juist niet gelukt. Juist omdat de zonde, de vijandschap Gods hem altijd beheerscht, ook in het betrachten der deugd, wordt hij altijd weer door de zonde verleid, om ten slotte ook af te zien van dit najagen van de uiterlijke tucht. Vandaar, dat hij met zijn natuurlijk licht de valsche wetenschap en filosofie ontwikkelt; vandaar, dat hij op maatschappelijk gebied alles naar zich toetrekt; vandaar de klassenstrijd; vandaar oorlogen en revoluties; vandaar de schier hopelooze verwarring onzer dagen; vandaar, dat de wereld, met al haar betrachten van uiterlijke deugd en tucht, zichzelf ten verderve voert. Want de zonde woont en werkt in haar; en de toorn Gods rust op haar; en de vloek Gods achtervolgt haar ten einde toe.

5. Zoo alleen kunnen we de antithese handhaven. Want door de wedergeboorte en roeping en heiligmaking wordt de uitverkorene juist van die overheerschende macht der zonde verlost. En door die verlossing wordt hij niet slechts in staat gesteld om "geestelijk" goed te doen, in Christus te gelooven en zich tot God te bekeeren, maar wordt ook zijn "natuurlijk licht" geheiligd en kan hij ook weer goed eten en drinken en loopen en dansen en "cultuur" beoefenen, zich wijden aan de wetenschap, met vrouw en kind leven, scholen bouwen en onderwijs geven, in de rechte levensverhoudingen wandelen, op politiek, kerkelijk, maatschappelijk gebied. Alleen op dit standpunt kan Dr. Vollenhoven de wijsbegeerte naar Calvinistischen trant reformeeren. Alleen op dit standpunt heeft Dr. Dooyeweerd's "Wijsbegeerte der Wetsidee" zin. Alleen dan zullen we, hetzij we eten of drinken, alles doen ter eere Gods en wandelen als kinderen des lichts temidden van een krom en verdraaid geslacht.

Dat is altijd onze beschouwing geweest.

Alleen om het willen handhaven van deze waarheid staan wij niet meer in gemeenschap met de Christelijke Gereformeerde Kerken ten ontzent.

Wil iemand nu eens aantoonen, waarin wij afwijken van de Gereformeerde belijdenis?

H. H.

NOTICE!

The second pamphlet entitled "*Jacob's Election*", of the series of sermons on the book of Romans, chapters 9-10-11, written by Rev. Hoeksema, is now ready to be distributed and mailed. Please send your subscription to Mr. F. Pipe, 946 Sigsbee St., S. E., Grand Rapids, Michigan.

Publ. Committee.

Jesaja 26:10 en "Klankendogmatiek"

Dr. Schilder schrijft onder het kopstuk: "Dr. Hepps misverstanden inzake de algemeene genade" nog het volgende: (De Reformatie, 4 Feb.)

Een tweede bezwaar, dat heel de brochure van Prof. Hepp drukt, is de onvoldoende poging tot Schriftbewijs. Eenerzijds wordt met een handomdraai van de baan geschoven, of onder het hoofd "zorgbarend" gekatalogeerd wat b.v. mijnerzijds in mijn "Wat is de Hemel?" aan materiaal (ook uit de Schrift) gegeven is in de kwestie der algemeene genade; en dan op een manier, die genoegzaam reeds is getypeerd in onze korte stukjes: "Hoe Prof. Dr. V. Hepp citeert". Maar hooren we dan anderzijds Prof. Hepp zelf het woord nemen als Schriftopener, dan kunnen we ons slechts weer verwonderen, over het peil n.l., waartoe onze tegenwoordige wetenschappelijke praestaties bezig zijn af te zakken.

We beginnen met een bijbelplaats, waarover onze lezers in Persschouw meer kunnen vinden. Al raakt de passage, waarin Prof. Hepp deze plaats citeert, niet mijzelf, doch Ds. de Graaf, toch willen we ook onzerzijds er iets van zeggen; ook in de kwestie der "onwederstandelijke genade" stond de zaak zoo.

Was het ons te doen, om een verdediging van de gevoelens van Ds. de Graaf, we zouden eerst uiteen dienen te zetten, wat deze van Jesaja 26:10 zegt. Maar onze lezers weten dat ons doel een ander is. Het gaat ons om de vraag, of de Professoren Hepp en Kuyper mogen optreden met de bekende slagwoorden. Dat hebben we steeds betwist; dat ontkennen we ook in dit geval. Want wat Prof. Hepp nu zijnerzijds opmerkt tegen Ds. de Graaf, houdt geen steek, en kan hoogstens illustratie zijn bij wat onzerzijds gezegd is.

Volgens Prof. Hepp "rust de leer der algemeene genade" wel "niet op dezen eenen tekst", doch in elk geval toch ook op dien eenen tekst. Daar hebben we dus houvast aan.

Nu gaan we eens lezen, wat er staat. De Statenvertaling heeft:

"Wordt den goddelooze genade bewezen, hij leert evenwel geene gerechtigheid, hij drijft onrecht in een gansch richtig land, en hij ziet de hoogheid des HEEREN niet aan." Prof. Ridderbos (Korte Verklaring) heeft deze vertaling (en ook Prof. Hepp heeft ze aangehaald);

"Wordt de goddelooze genadig behandeld, dan leert hij geene gerechtigheid; in een land

van recht handelt hij krom, en hij ziet niet de hoogheid des HEEREN."

"Hiermede (d.w.z. met de in de Statenvertaling bedoelde "genade") "hiermede kan — aldus verzekert nu Prof. Hepp — niet bedoeld zijn de particuliere genade". Particuliere genade beteekent bij Prof. Hepp blijkbaar het geheel van die genadewerkingen, die God aan de uitverkorenen doet toekomen, om zijn verkiezing ten eeuwigen leven ten uitvoer te leggen. Want Prof. Hepp vervolgt: "Dan" (n.l. indien hier bedoeld was de particuliere genade) "dan zou de goddelooze wel rechtvaardigheid leeren. Hier is uitsluitend gemeend de onbekeerde goddelooze. Deze genade moet dus een andere dan de bijzondere genade zijn." En op dien grond geeft Prof. Hepp dan (na vermelding van verschillende andere vertalingen) van dezen tekst volgende parafrase: "Jes. 26:10 kan alzoo worden geparafraseerd: een al te groote mate van ALGEMEENE genade is niet bevorderlijk voor de gerechtigheid" (36, cf. 25).

Eerlijk gezegd, versta ik hiervan niets. Tenover deze "parafrase" grijp ik eens naar de Kantteekeningen:

"Hebr. in het land der rechtigheden; dat is, in het land waar Gods Woord geleerd wordt, hetwelk den rechten weg der zaligheid aanwijst. De zin is: Ofschoon zij in de uiterlijke gemeenschap DER KERK zijn zoo leiden zij evenwel een boos leven."

De kerk nu is volgens Kuyper het domein der particuliere genade. Aan haar is voorts de dienst des Woords en die der "genademiddelen" toebetrouwd.

Nu sluiten we ons oog niet voor het feit, dat volgens Dr. A. Kuyper (Gem. Gr. II, 238) "dezelfde werkingen der genademiddelen en geestelijke gaven het karakter van "particuliere genade" dragen, zoo ze ten deel vallen aan hen, die reeds wedergeboren zijn, of het straks zullen worden. Maar dat ze daarentegen het karakter van "gemeene gratie" niet overschrijden bij personen of kringen, die straks buiten Christus wegsterven". Woorden, die van verre beteekenis zijn; want dezelfde preek, dezelfde doop, dezelfde avondmaalsbediening, dezelfde censuur en afsnijding, is nu — als Dr. Kuyper recht ziet — vrucht van particuliere genade voor den een, en van gemeene gratie voor den ander, . . . ook in dezelfde kerk. De kerk doet volgens deze opvatting van Dr. Kuyper elken Zondag, ja iederen dag, zending en evangelisatie nu meegerekend, zoowel aan de particuliere, als aan de gemeene gratie dienst in een en het-

zelfde uur, in een denzelfden arbeid. We laten dit verder onbesproken; het komt slechts ons bezwaar tegen de leer der "terreinen" ten goede.

Maar wat we niet kunnen verstaan, dat is, hoe de verdediger van "gangbare meeningen", d.w.z. van wat uit Kuipers gemeene-gratie-leer in allerlei vorm aan ons volk en onze jeugd is doorgedreven, nu beweren kan, dat volgens Jes. 26:10 een "AL TE GROOTE MATE VAN ALGEMEENE GENADE niet bevorderlijk is voor de gerechtigheid". Van "een al te groote mate" van Gods werk heb ik nog niet gehoord; ik geloof ook niet, dat Hij te groote of te kleine mate uitdeelt. Wel, dat hoe continuer de uitdeeling is van de "geestelijke gaven", die naar Kuypers woord naar hun oorsprong tot de particuliere genade behooren (a.w. 239, vgl. III, 106), des te meer ze "bevorderlijk zijn voor de gerechtigheid". Want de toorn Gods wordt van den hemel geopenbaard, Rom. 1, over alle goddeloosheid der menschen, zoowel Jood als Griek, als zij het openbaringslicht verachten. Als de hypocriet zich verstokt en verhardt, en nu verstokt, verhard, verlaten wordt, dan is dat openbaring van Gods gerechtigheid. Maar ook dit blijve rusten; Prof. Hepp zal met "gerechtigheid" wel weer iets anders bedoelen.

De aangehaalde plaats uit Jesaja bewijst dus alleen maar, dat in de door den profeet onderstelde situatie de verharding van den zondaar in de kerk heel erg wezen zal, dat hij alsdan de geopenbaarde gerechtigheid Gods niet zal "leeren", niet "aannemen". Dat dus de continueering van een 'stil en gerust leven' den verstokten aanleiding wordt van verder gaande verharding. Wil Prof. Hepp dat een indirect gevolg van een "al te groote mate van algemeene genade" noemen, hij moet het weten. Maar dan blijft ons alleen te constateeren, dat ook hij, wat we trouwens al wisten, meer dan eens van gangbare meeningen afwijkt. Onder gemeene gratie verstaat Dr. Kuiper met name juist ook dit, dat de zonde gestuit wordt. Hier evenwel blijkt, dat ze vaak erger wordt. En dit niet uit Gods, doch uit menschelijke schuld.

Liever dan bij de "parafrase" van Prof. Hepp sluit ik me aan bij die van Dr. A. Kuiper. Die moet op zijn college dogmatiek (blijkens niet-gedicteerd gedeelte van den Loc. de Peccato, 125) eens gezegd hebben wat hierop neerkomt:

"De grootheid of kleinheid der zonden hangt van verschillende rationes af:

a...., b...., c...., d. van 't milieu, waarin gezondigd wordt. Een meisje in een boordeel geboren, in ontucht vallende, zondigt minder erg dan een meisje, opgevoed in een Christelijken kring, dat zich toch verleiden laat. Dat is wat Jes. 26:10 noemt: "een zondigen in gansch richtigen lande". Er is onderscheid tusschen de omgeving van 't Eastend te Londen (die den dief maakt) en van een klein stil dorpje in Schotland. Jezus zelf zegt daarom, dat het in den dag des Oordeels Gomorrha en Sodom verdragelijker zal zijn dan Kapernaum en Bethsaida, ofschoon de zonde der sodomie in onze oogen zwaarder schijnt, dan die van het ongeloof. Daarom is het zondigen IN DE KERK erger dan buiten de Kerk".

Men zou dus Prof. Hepp willen vragen, zulke "parafrasen" maar achterwege te laten in betoogen, die anderen van ik weet niet wat beschuldigen, en vlak na een klacht over "exegetische willekeur voor en na". Prof. Hepp citeert Prof. Ridderbos op Jes. 26:10. Daar zegt Prof. Ridderbos: dat "de gerichten heilzaam (zijn), daar ze menigmaal de menschen tot het kennen en beoefenen der gerechtigheid, dus tot bekeering leiden. Daarentegen" (zoo vervolgt Prof. Ridderbos) "daarentegen geschiedt dit niet, zoo de goddelooze steeds gespaard wordt; dan blijft hij in zijne goddeloosheid volharden". Bij dit woord "sparen" legt Prof. Hepp nu den vinger; immers: "sparen is juist een der werkingen van de algemeene genade", zoo merkt Prof. Hepp op. Maar de opmerkelijke lezers van Prof. Ridderbos' verklaring zal begrepen hebben, dat het "steeds sparen" van den goddelooze hier hetzelfde beteekent als: "het niet komen van het gericht", of: het "lang uitblijven van het gericht". Het gericht, zoo zegt de profeet, oefent in de wereld zijn werking uit; het leert gerechtigheid.... aan wie er niet door terneder wordt geveld, aan de overblijvenden. De openbaring van Gods toorn is immers een vaste component in de geschiedenis. Met andere woorden: ze is onmisbaar, zolang de wereld "deze wereld", onze bedeeeling "deze bedeeeling" is. Ze is onmisbaar, ook voor het in evenwicht houden van de krachten van gerechtigheid en ongerechtigheid, voor het leiden van een "stil en gerust leven".

En zoo is dus deze tekst heelemaal geen bewijs voor de gemeene-gratie-leer, zooals Prof. Hepp die meent te moeten verdedigen. Hij is alleen maar een bewijs, ten overvloede, van de juistheid van mijn bewering, dat met den term "gratie" het vraagstuk van het "sparen", het "conserveeren" der wereld, ook na

den val, veel te zeer begrensd wordt. Dat de probleemstelling daarbij te eng wordt. Prof. Hepp heeft, om zijn "gemeene-gratie-opvatting" te kunnen volhouden, en om den term "gratie" te kunnen blijven stellen, zijn parafrase gegeven, die we kennen: een "al te groote mate van (algemeene) genade". Maar dat gaat niet op. Want het element van het GERICHT, hoewel het nadrukkelijk in het tekstverband naar voren gebracht wordt (vs. 9: wanneer uwe gerichten de aarde treffen, leeren de inwoners der wereld gerechtigheid), wordt hier onwillekeurig weggewerkt uit den gedachtengang van den lezer van Prof. Hepp. Boven de passage Jes. 26:7—19 schrijft Prof. Riddericos: "Gerichtsverwachting", en niet: angst voor een surplus van gemeene gratie, of iets dergelijks. Als de vrede niet wordt verstoord door een oorlog, is daarmee nog niet een al te groote mate van vrede bereikt; als in een zangkoor te weinig vrouwelijke leden zijn, beteekent dat nog niet een te groot aantal van mannelijke leden; als bij een ei het zout ontbreekt, is dat tekort aan zout nog geen surplus van ei. Wat ik over de gemeene gratie zei, heeft steeds den nadruk gelegd op het element van het oordeel; ik weigerde steeds het element der genade overheerschend te maken. Men kan nu achteraf zien, langs welke wonderlijke wegen van redebeleid dit element van het "gericht" soms wordt weggeredeneerd, ook in deze "parafrase" van een passage, die juist over GERICHTSverwachting spreekt, en uit die verwachting spreekt. Vs. 10 is illustratie bij vs. 9: haec sententia superior ita respondet, ut eam illustret (Vitranga).

En dan zwijgen we nog maar over het feit, dat de aangehaalde plaats minder over het oordeel en de (sparende) lankmoedigheid zelf handelt, dan wel over de daarin optredende openbaring van God in de geschiedenis. Het probleem der gemeene gratie wordt hier vermengd met dat der openbaring. Ds. Hoeksema heeft gelijk: Prof. Hepp legt eerst zijn meening in den tekst, en haalt dan het "bewijs" er uit voor wat hij wil. Maar dat is exegetische willekeur.

Tegen Ds. de Graaf legt Prof. Hepp er den nadruk op, dat in het hebreeuwsch een werkwoordsvorm staat (juchan), welke van "genade" (chen) is afgeleid. Het moet blijkens het verband dienen ten bewijze van een bepaalde gezindheid Gods. Maar weer merken we op, dat het iets anders is, te constateeren, dat voor iemand, die straf verdiend heeft, het uitblijven dier straf als een gunst GEVOELD

wordt, dan te beweren, dat inderdaad God een positief gunstige gezindheid in Zijn hart HEEFT. Er is ook nog zoo iets als een anthropopathisch spreken over God (Gods "berouw"); voordat men daarop dogmatische constructies fundeert, dient men toch eerst eens samen daarover te spreken. Temeer, omdat in Jes. 26:10 niet gezegd wordt, dat God inderdaad genadige gezindheid heeft, doch alleen wordt gehandeld over het onderstelde geval, dat de openbaring van zijn ongenadige gezindheid uitblijft. En dat b. v. de "tweede oorzaken" van het gericht, de vijanden, geen offensief openen; ook zij toch kunnen als subject van het "genadig behandelen" worden gedacht.

We vergeten niet, dat Prof. Hepp zelf zegt: op dezen eenen tekst rust de leer der algemeene genade niet. Neen, maar er staat toch, dat die leer op dezen tekst mede rust. En dat is te boud gesproken; in Kuypers "Gemeene Gratie" vindt men Jes. 26:10 dan ook in het register niet vermeld. En wie in Gesenius het hier gebruikte woord "chanan" 'opzoekt, en de gevallen nagaat, waarin het van God als subject der handeling gebruikt wordt, die ziet zich verwijzen naar Gen. 33:11, (Gods zegen aan Jakob), 43:29 (een wensch voor Benjamin), Ex. 33:19 (de beroemde plaats, voor de uitverkiezing!!!) Num. 6:25 (de hoogepriesterlijke zegen!!!), 2 Sam. 12:22 (zegen aan David), 2 Kon. 13:23 (genade aan het verbondsvolk), Jes. 27:11, (geen genade over verbondsbrekers), 30:18v. (genade over Sion), Amos 5:15 (genade om Jozefs overblijfsel), Mal. 1:9 (gebed om genade over de zich bekeerende verbondsgemeente), Klaagl. 4:16 ("de tijd van genade is voorbij, Gods lankmoedigheid heeft een einde, van een goedgunstig achtslaan op zijn volk is geen sprake meer", parafrase Prof. Aalders; over den tekst bestaat verschil van meening); Ps. 59:6 (gebed om geen genade te bewijzen aan goddeloozen), Jes. 33:2 (gebed om genade voor de "heilige kerk", Kantt.), en voorts nog naar Ps. 123:3 (Israel), Ps. 4:2 (Psalmdichter), e.d.; Ps. 77:10 (idem); Gen. 33:5 (Jacob), Ps. 119:29 (Psalmdichter). De werkwoordsvorm, die in Jes. 26:10 voorkomt, wordt ook gebruikt in Spr. 21:10 (de goddelooze heeft geen medelijden met zijn naaste).

Wie uit het gebruik van dezen werkwoordsvorm in den hypothetischen zin van Jes. 26:10 iets afleiden wil, dat in het geding tusschen Prof. Hepp en zijn broeders eerstgenoemde zou kunnen helpen, die bezondigt zich aan klankendogmatiek. Rust "de" leer der alge-

meene genade ook op dezen tekst? Prof. Hepp zegt: ja. Ik antwoord: neen; maar het verband van den tekst begunstigt het gevoel van mij zelf, en laat zich gevoegelijk inlijven in het betoog, dat Prof. Greijdanus onlangs in ons blad heeft gegeven. Geen der door Gesenius aangehaalde teksten (zie boven) komt Prof. Hepp te hulp; wij betwijfelen trouwens, of hij van zulke biblicistische hulpverleening gediend zou willen zijn, als hij definitief zijn standpunt bepalen moest.

K S.

H. H.

Over De Vijfde Bede

Mrs. J. van G. R. Mich. vraagt:

In het "Onze Vader", een gebed, dat alles inhoudt, wat we bidden zullen, wordt gebeden: "Vergeef ons onze schulden", en nooit, wat veel gebeden wordt: "Vergeef ons onze zonden". Wat is het verschil tusschen schulden en zonden?

Is het noodzakelijk voor een Christen om te bidden "vergeef ons onze zonden", daar toch onze zonden van het verleden, het heden en de toekomst vergeven zijn?

ANTWOORD:

1. Het is niet geheel juist, dat het *Onze Vader* ons zou leeren bidden om de vergeving onzer *schulden*, d.w.z. ons zoo aan dat woord zou binden, dat we het niet zouden mogen veranderen in zonden. Feit is dat ofschoon we in den vorm, waarin het *Onze Vader* het meest door ons gebeden wordt, en die te vinden is in Matt. 7, lezen "En vergeef ons onze *schulden*", we in hetzelfde gebed, zooals we het lezen in Lukas 11, vinden: "En vergeef ons onze *zonden*". (Lukas 11:4). We kunnen dus in de vijfde bede evengoed het woord *zonden* als het woord *schulden* gebruiken.

2. Wezenlijk verschil is er niet tusschen de twee woorden. Zonden zijn schulden en schulden zijn zonden. Maar er is verschil van oogpunt. Het woord, dat in het oorspronkelijke gebruikt wordt voor *zonden* wil in den grond eigenlijk zeggen: werken, die hun doel missen. Zooals ge weet, is het ons levensdoel, door God ons gesteld, om Hem lief te hebben met geheel ons verstand, onzen wil, ons hart en al onze krachten, Hem te dienen als Zijne vriend-knechten en aldus Hem te verheerlijken. Nu zijn zonden zulke daden of werken, hetzij dan uitwendige of ook verborgene in gedachten en begeerten, die hun doel missen, die niet tot verheerlijking Gods strekken, waarin we Hem niet in liefde dienen. Het woord, dat in Matt. 7 gebruikt wordt in dezelfde vijfde bede, duidt aan, dat we verplichting hebben, dat we in die verplichting ten achter zijn, aan die verplichting niet voldeden, en dus bij God

in debet staan. Ge kunt heel gemakkelijk verstaan, hoe de beide woorden, *zonden* en *schulden*, schoon ze niet wezenlijk in beteekenis verschillen, toch onze zondige werken elk uit een bepaald oogpunt beschouwen. En toch kunt ge ze ook weer gemakkelijk samenvoegen, want ze vormen een eenheid. Onze verplichting is namelijk, dat we den Heere liefhebben en verheerlijken. Door onze *zonden*, werken, die dat doel missen, komen we in de schuld bij God. En zoo zijn dus onze zonden ook schulden.

3. Een geheel andere vraag is, of het noodzakelijk is voor den Christen om de vergeving der zonden te bidden. Er zijn metterdaad menschen, die meenen, dat ze het in dit opzicht beter weten dan het *Onze Vader*. Onze zonden *zijn* immers vergeven, uitgedelgd, eens en voor altijd, door het bloed van Christus, zoo redeneeren ze; waarom zou een Christen dan nog om vergeving der zonden bidden. Eigenlijk is zulk een gebed niets dan een openbaring van twijfel of ongelooft. Wie vast staat in zijn geloof, weet, dat zijne zonden hem vergeven zijn en bidt er dus niet altijd weer om, alsof dit nog geschieden moest. En als ge dan zulke lieden op de vijfde bede van het *Onze Vader* wijst, dan hebben ze het antwoord gereed: die bede werd aan de discipelen gegeven nog vóór het lijden en sterven van den Heiland, vóór dus de zonden der kinderen Gods waren uitgedelgd in het bloed des Lams. Toen en in heel de oude bedeeeling had het zin om de vergeving der zonden te bidden. Maar thans heeft dat alles uit, want het is alles vervuld!

Nu is het uit geestelijk oogpunt moeilijk te gelooven, dat een waar kind van God, niet slechts zoo spreken kan, maar dit ook werkelijk in praktijk kan brengen. Want immers, de werkelijkheid van zijn leven moest hem als vanzelf deze bede uit het hart en van de lippen persen, en dat wel dagelijks weer. Hij heeft immers slechts een klein beginsel dezer gehoorzaamheid, hij struikelt in velen, en ook zijn beste werken zijn altijd nog onvolmaakt en besmet met zonde. En over die dagelijksche zonden zal hij zich toch zeker voor God willen verootmoedigen. Dit is hem een behoefte des harten. En zich voor God verootmoedigende over zijne zonden, in waarachtige droefheid naar God, zal hij bidden om de vergeving zijner misdaden. Ik kan mij geen waar kind van God denken, dat dag aan dag leven kan zonder deze bede voor den troon der genade te brengen.

Ongelooft? Als ik om de vergeving der zonden bidt, berust dan dit gebed op ongelooft? Hoe dwaas! Ik bid immers niet om dingen, waarvan ik niet geloof, of waarvan ik twijfel, dat God ze mij wil geven, maar juist om die dingen, die in overeenstemming zijn met Zijnen wil. En in het vaste geloof, dat er bij God vergeving is, opdat Hij gevreesd worde, en dat Hij om Christus wille ook mijne zonden vergeven wil en vergeeft op mijn gebed, wend ik mij ook met deze vijfde bede tot den troon der genade.

Er is hier nog een ander misverstand in 't spel. Mijn zonden zijn vergeven, waarom zou ik er dan nog om bidden? Het is waar, dat onze zonden zijn *uitgedelgd*, dat onze schuld *verzoend*, *betaald* is. We kunnen dan ook niet bidden in de dagen der nieuwe bedee-
ling: *verzoen onze schuld*. Dat is eenmaal aan het kruis geschied. Maar dat is immers geheel iets anders dan dat ik nu ook de *genade der vergeving* ontvang, dat God aan mij alzoo die *verzoening*, die *uitdelging* van mijn schuld toepast, dat ik mij in het volle bewustzijn dier genade der vergeving mag verheugen. De vergeving der zonden kan ik alleen bezitten en smaken door een voortdurende genadewerking des Geestes. De in mij inwonende Geest van Christus werkt in mij die genade, niet maar eens en voor altijd maar altijd weer en geduriglijk. En God schenkt ons Zijn Geest en genade in den weg van en op ons gebed. En daarom past het den Christen, die altijd weer behoefte heeft aan die genade, zooals hij dagelijks weer behoefte heeft aan brood, om geduriglijk te bidden: vergeef ons onze schulden of zonden!

H. H.

OPEN LETTER

An Open Letter to all the leading Ministers, and also Theological Professors of the Christian Reformed Churches.

Esteemed and Worthy Brethren:—

Whereas you in your synodical assembly of 1924 have accepted three points which were not only *confessional* but also *anti-scriptural*,

And whereas you have *thrown out* of your churches those that maintained the Reformed truth of Sovereign and particular grace over against those that advocated common grace, those that maintained the Reformed truth of total depravity over against those that would ascribe to the natural man to do good.

And whereas Rev. H. Hoeksema will be at Edgerton, Minn., from April 5 to April 13, to inform the people of Reformed persuasion about these greatly to be regretted facts, both in speech and personal contact, and whereas we are accused of misleading the simple and trusting souls of your church concerning these facts,

Therefore, the ablest one among you is hereby urgently requested to be present on any of these dates and openly to refute in public debate the truth of these charges.

Yours for the cause of truth and justice,
B. Kok.

Jesus Bearing Our Sicknesses

The "Passion" season is again at hand. It is customary in our churches, and a good custom it is, to devote the six Sundays preceding Easter to the suffering and death of our Saviour. No truth is of greater significance for the church of God than the suffering of the Lamb of God Who came to take away the sin of the world. No truth imparts greater joy. The Word of the cross, God's almighty, creative Word producing the cross, is indeed the power of God unto salvation. It is noteworthy that we are exhorted by our Lord to remember His death till He come. We do not read this concerning His birth and resurrection. Only His death we must remember. And this remembrance takes place when the church celebrates the sacrament of the Lord's Supper. Of course, we must not underestimate Bethlehem or the resurrection of the Saviour. However, without Calvary Bethlehem would be meaningless and the resurrection impossible. Jesus became flesh to realize Calvary. And the resurrection is the seal of God upon the finished work of the cross. May we, as people of God, ever understand that the death of Christ Jesus is our salvation. The work of regeneration and sanctification is its fruit, was made possible by it. Upon the cross our debt was paid, our guilt blotted out. Then death was deprived of its right to reign in us, and eternal life was merited. Upon the accursed tree of Golgotha Jesus took upon Himself our infirmities, and bore our sicknesses. Therefore, because the cross is the blotting out of all our guilt, the reconciliation of the world with God, the basis of our salvation, we must remember Christ's death till He come.

Matt. 8:17: "Himself took our infirmities, and bore our sicknesses", is a quotation from the prophecy of Isaiah. Matthew quotes this prophetic word in connection with the many miracles which Jesus performed in Capernaum at the beginning of His first Galilean ministry. A more vivid description of the Great Physician we may read in the verses 29-34 of the first chapter of the gospel of Mark,

Our Lord had spent a busy sabbath in the synagogue at Capernaum. Shortly before He had been rejected by His "home-town", Nazareth, because His explanation of Isaiah 58:5 and 61:2 was such that they, Israel, are prisoners and blind, and He was the Liberator and Healer in a sense they were unwilling to receive. Thereupon He had evidently established His residence in Capernaum, laboring there in the region about the sea of Galilee. It is in Capernaum that the busy sabbath occurs. In the synagogue the Lord, besides proclaiming the Scriptures, had healed a demoniac. After the services He entered with His disciples into the house of Simon and Andrew, where Simon Peter's wife's mother lay sick with a burning

fever. The Lord is besought for her. He rebukes the fever, takes her by the hand, and lifts her up; and immediately the fever left her, and she ministered unto them.

It is now evening. The sabbath is past. All that day it had been told from home to home what had occurred in the synagogue; it had also been whispered about what had taken place in the house of their neighbour, Simon. This one conviction had been borne in upon them all, that He speaks with "authority", that He with authority and power had commanded even the evil spirits and they had obeyed. What a scene is now presented to us in the verses 32-34 of the first chapter of Mark! There must have been many homes of sorrow, of care, of sickness there, and in the populous neighbourhood around. The conviction cannot escape us that there was an unusually large number of sick at the time of Jesus' walk upon earth. To them the door of hope had now been opened. Surely, so they believe there is no disease too desperate, or this wonderful physician will be able to heal—even the demons acknowledged the authority of His rebuke. From all parts of the country round about these sick are now brought to the Lord. In true Judaistic fashion, they wait until the sabbath has passed. Then, mothers, widows, wives, fathers, husbands, children—their loved ones, the treasures they had already despaired of; yea, the whole city throngs to Him, a hushed, solemnized, overawed multitude, expectant, waiting at the door of Simon's dwelling. We cannot picture this marvelous scene to ourselves too vividly. There they laid them, along the street up to the marketplace. We read, do we not, that all the city was gathered together at the door. The blind, the deaf, the dumb, the halt, even those who were possessed with devils: all were brought to the Christ. The fame of Him, also of His wonderful works in Jerusalem whereof we read in the second and third chapters of John, had reached these Galileans—yea, many themselves had seen this Christ "in action". And truly, He had been wonderful in Galilee too. In Nazareth they would have killed Him, but He passed through their midst—Luke 4:16-30. He had healed the demoniac this very sabbath-day in the synagogue, and the mother of Peter's wife in the house of Simon Peter. All day long the people had waited for the sun to set. Finally, when the evening had set in, they crowd in upon Him.

What a scene! What a picture of the suffering, the misery, the need of this present time that evening in Capernaum presents unto us! What a picture of the Christ, the Great Physician, the only Consoler in the world's manifold woe! He healed many that were sick of divers diseases, and cast out many devils. What a fulfillment of the prophetic word of Isaiah! To be sure the word of Isaiah is being realized in the very streets of Capernaum. And what takes place in this proud

Galilean city is repeated so often during the Saviour's walk upon earth.

What does all this mean? How must we explain the Lord's activity that evening in Capernaum, yea, all His wonderful miracles? Just what does Isaiah refer to, and why does Matthew quote this prophecy at this time? Is He a "Wonder-doctor" whose magic will cure us from all physical affliction? Was our Lord, moved by the principle of human compassion, troubled only because of the physical misery which, as it were, was borne in upon Him? Did He have but one desire, to heal as many as possible from the ravages of physical distress? And did He seek His Father's face in prayer that night, according to Mark 1:35, because He was utterly fatigued? If in this light we must understand that evening in Capernaum, what a strange "Wonder-doctor" our Lord is! If we could imagine a man of great power coming into our city to-day, with ability to minister health and restoration to sick and broken bodies, we should assume that he would exercise that ministry to all who came, that he would regard that as a great privilege and opportunity, and that to the very limit of his physical power He would receive all who came. Not Jesus, however. According to the Scriptures He would retreat to desert places. And He would go to the neighbouring towns to preach the gospel of the Kingdom of Heaven. That our Saviour was not a modern "Wonder-doctor" is plain. Why did He not then conceive of His ministry as that of bodily healing? Why did He not bring health and restoration to all within His reach, as evidently He brought it to some? Why did He urge some whom He healed not to tell others about their cure, whereas modern faith-healers are seeking the evident publicity? Is it not because these persons whom the Lord forbade to tell others about their healing conceived of Him as such a "Wonder-doctor"? Jesus' miracles can only be understood in the light of His significance as the Saviour.

I think it beyond every doubt that, although Matthew quotes the word of Isaiah in connection with Jesus' miraculous activity in Capernaum, Isaiah in his 53rd chapter refers to the Man of Sorrows, particularly as He suffers the wrath of God upon Calvary's accursed tree. A careful reading of Isa. 53 should convince us of this fact. We read that as a lamb He was brought to the slaughter. He was cut off out of the land of the living, for the transgressions of God's people were upon Him. Therefore upon the cross of Calvary the Lord bore all our grief and sorrow, our infirmities and sicknesses. He gave His life to deliver us out of all death. Death, in all its phases, in the physical-spiritual-eternal sense, is the operation of the wrath of God upon sin. The justice of God demands this extreme penalty. That God is life and none other, the sinner must experience in the way of tasting death, not only in the physical sense, but also spiritually and eternally. Now Jesus gave His life to save us from death. This refers not

only to our physical, bodily misery, but also to spiritual death, sin and darkness within us, and eternal death, the wrath of God. Jesus satisfied the justice of God, paid for all our sins, bore the wrath of God, merited for us everlasting life. He deprived sin of its right to reign in us, but He also realized for us the blessed life of Jehovah's everlasting covenant. Because of the cross the grave is now a portal to life eternal. Hence, Christ indeed bore all our sorrows upon the cross of Golgotha.

Now it is noteworthy that Matthew quotes this word of Isaiah in connection with the miracles in Capernaum. Of course, this does not mean that the Saviour is a modern "Wonder-doctor". Neither does Scripture mean to convey the thought in the sense He actually, in the literal, material sense of the word, bore our sicknesses. We understand that He bore our sorrows *upon the cross*, and that in the sense that He bore our guilt which is the basis for all our misery. To understand this quotation of Matthew we must bare in mind that Jesus, as we see Him that evening in the Galilean city, is a tremendous sign. He came to heal us from all physical woe. This is plain. But He came to save us also from all spiritual corruption. Now there was an unusually large number of sick people while Jesus was upon earth, not only of the common, ordinary kind, but also those who were afflicted in a special sense. Many were blind, deaf, dumb, leprous, possessed with devils. And anyone who carefully reads the Scriptures knows that blindness, deafness, dumbness, leprosy are symbols of the spiritual power of sin and darkness. We are spiritually unable to see or hear or speak of the mysteries of the Kingdom of Heaven. We are leprous, full of corruption and death. Therefore, because the Lord came to deliver us also from spiritual corruption, these special diseases abounded. Now we can easily understand Matthew's quotation from Isaiah. The Lord healing the many in Capernaum and throughout His entire life upon earth, gives us a mighty sign of the wondrous work of salvation which He came to accomplish, centrally upon the cross of Calvary. Therefore although Isaiah refers to the Son of Man as the Man of Sorrows, Who suffers for His people particularly upon the cross, Matthew is mindful of this prophetic word because these miracles are signs of the saving work of the Christ. But this is not all. We read that Jesus, healing the many, took our infirmities, and bare our sicknesses. It is evidently the meaning that at that very moment the Lord took upon Himself the burden of all our physical and spiritual and eternal woe. This is easy to understand. Whereas Jesus' miracles were signs of His redemptive power, the sicknesses and misery surrounding Him in Capernaum symbolized our misery, and He could create this type, perform these mighty works because He actually was to save us, therefore, healing the many, He at the same time assumed the tremendous responsibility of actually

saving His people from death. Jesus' miracles were but another step in the direction of Calvary, symbolizing His work of redemption, but also wilfully assuming the responsibility of it.

Understanding these things we can somewhat grasp the meaning of the gospels when we read of the Lord retreating into a solitary place, there to pray to His Father. This He did that very night. How our Saviour needed prayer after that evening! How the misery of the city must have spoken to Him of the misery of His people. How that misery must have forcibly reminded Him of the tremendous task which He had wilfully taken upon Himself! How His suffering, the awful cross of Calvary must have loomed before Him! And as the perfect Servant of Jehovah, Who came to do His Father's will and walk in that way of His God, the way of the cross, He needed strength, as the Son of Man, from the God of His salvation. For He came to bear our sicknesses and sorrows even unto the end.

H. V.

Common Grace At The Christian Teachers' Convention

In the "Annual Convention Paper" for 1937-1938, published by the National Union of Christian Schools (10119 Lafayette Ave., Chicago, Ill.) there appears among others a paper by Mr. H. Evenhuis, Teacher of Bible at the Chicago Christian High School, which again shows the urgency of a thorough discussion of the question of Common Grace.

Mr. Evenhuis discusses in general two points, namely, (1) the teacher's source of authority for interpretation, (2) his source of authority in the field of method.

The entire paper is an evidence of the need of just such a basic study as Dr. Vollenhoven has begun in his "De Noodzakelijkheid eener Christelijke Logica".

On the first point Mr. Evenhuis holds that "when it is a matter of interpretation the Christian will speak with authority but the nonchristian cannot" (page 32). "When (the public school teacher) expects to give a perspective of history he will be wrong because he does not have the light. . . ., he may speak authoritatively as far as description or narration of data is concerned, but he will err when he gives his interpretation" (p. 33).

On the question of method, however, Mr. Evenhuis proposes a different theory regarding the source of authority. He adds: "Can a teacher gather all his methods of teaching from the Bible? No. The Bible is not a text-book on pedagogy" (p. 30). "If the teacher finds in the world educational methodologies which are

good he had authority to draw from the world that which is good and employ it for the good of Christian education. . . . He has authority to analyze the contemporary learning, seize upon the good, and lead the way in the world of education" (p. 31). See also pp. 33, 34.

Upon this paper an interesting discussion followed.

Near the beginning of the discussion (as recorded) one Mr. S. E. Greydanus (Paterson, N. J.) makes this significant remark: The speaker said that the Christian teacher must take good out of the world. I would like an explanation of the words "good" and "world".

Mr. Evenhuis answers: "I mean the entire world of education. . . . We understand that the modern educational leaders have a philosophy of education which is wholly unacceptable and we repudiate it but their investigation and discoveries are usually open for our study and it must be acknowledged that they have made worthwhile advance. . . . If we can draw from the world anything which will enable us the better to educate our children we have obtained a good from the world".

Rev. De Koekkoek, differing from Mr. Evenhuis maintains that the Lord has also "revealed authority in method" (p. 33), "it is wrapped up in Christian teaching but the teacher has not yet discovered it" (p. 34).

It is at this interesting point in the discussion that Prof H. Schultze offers a remark which seems like a solution and obscures the issue for everyone who does not think clearly on the point of common grace.

The professor says: I think we are getting somewhere now. Rev. De Koekkoek brought up the question why does Mr. Evenhuis insist that the world gives us something that comes from nothing and can't give us something concrete. Isn't there room for common grace?

Mr. A. S. De Jong is not so taken up with common grace. He remarks with a tinge of irony that Darwin's theory of the survival of the fittest brought on the world war. He evidently means to question whether the "glimmerings of natural light", that is, the powerful intellect of Chas. Darwin was grace.

On the whole there is something encouraging about this discussion.

Mr. Greydanus evidently desires to use the words "good" and "world" carefully and critically.

Rev. De K. maintains that the Bible is authoritative also in the field of method.

Mr. D J. is not quite satisfied with the theory of common grace.

Mr. Evenhuis, even, notwithstanding his faulty conclusion has the authority to sift and construe methodologies. The charitable reader will also view some of his remarks in the light of the fact that Mr. S. is a rather young man and most probably not conversant with the question of so-called common grace.

But—what must we think of the remark of Prof. Schultze? Is Prof. Schultze still ignorant of the reference of the term "common grace"? Does Prof. S. really believe that if a christian school teacher can glean fragments or portions from the methodology of the atheist in order to sift and reconstrue them for his own advantage(as was evidently the sentiment of persons speaking)—does Prof. S. really believe that this is possible by virtue of a grace that the elect and reprobate have in common?

If the Christian teacher sits on a chair, at a desk, using writing material and a text-book all made by atheists, is this use possible by virtue of a grace, a love of God that He entertains toward and bestows on all men?

The proposed light of Prof. S. again plainly shows that we must in the present debate regarding common grace, be very insistent on the proper definition of terms.

I think there are three alternatives which we must maintain.

Either—or!

Either the continuation of the present world with its rain and sunshine etc. indiscriminately to all is God's means whereby He realizes "His eternal purpose in Christ" and the Church;

Or it is God's love and grace toward all men indiscriminately.

If the first is true then the term *common grace* is utterly superfluous and senseless. What use would we otherwise have for the accepted term "Providence"?

If the second is true we must emphatically keep the term common grace.

Either—or.

Either the "glimmerings of natural light" in men and devils are the result of the providence of God which glimmerings He makes subservient to His "Purpose";

Or as some of the proponents of common grace teach they are as thoughts and emotions, good, religious desires and impulses, virtues which the natural man can perform because of a *gracious* operation of the Holy Spirit in his heart.

If the first is true then the term common grace is utterly superfluous and senseless. Surely the accepted word "reason (rede)" is much more expressive of the idea.

If the second is true we must emphatically retain the term common grace.

Either—or.

Either we must hold that the Christian is active always and in all spheres of life by the impulse of particular grace.

(We must not permit Dr. C. Bouma (see "Calvin Forum" III:3, Oct. '37 pp. 51, 52) to make us believe that the issue of common grace which has caused such bitter contention among us, was merely the question

whether we shall serve God only on Sunday or seven days in the week, that is, not only in the church but also in our daily work).

Or we must hold that all men by an operation of God's grace (flowing from His favorable disposition to all) can do good works in the sphere in which the Christian works six days in the week.

In the first place common grace means a grace that is for the Christian common to every day of the week. The idea is ludicrous. And our contention would be a most painful, tragic misunderstanding. The first does not explain the introduction of the term common grace.

If the second is true we must emphatically retain the term common grace. It exactly covers the idea.

Summarizing, I would say:

Either—Or.

If the three points of the Synod of Kalamazoo are Biblical and Reformed the term common grace must be retained and inculcated. Then there is no reason whatsoever for adding the words "so-called" nor, for using the term in quotation mark. Nor should we countenance the attempt of Rev. Zwier to substitute another term. It will only add to the confusion.

If, however, the three points are Arminian and Helagian we must retain the term common grace to designate that error and fight the error with all our power.

Then it will become evident by God's grace that the continued existence of the world and men and devils; the power of intellect and emotion in natural man; and also the spiritual force by which God's people serve Him seven days instead of one has nothing to do with a grace that is *common*. The term will die its natural death.

Rev. A. Petter
604 Oak St., Bellflower, California.

IMPORTANT ANNOUNCEMENT

The Annual Meeting of the League of Men's Societies is to be held the Lord willing, on April 21 in the Fuller Ave., Church Parlors at 8:00 P. M.

Rev. P. De Boer, of South Holland, Ill., is scheduled to address the meeting on the topic: "The Present Day International State of Affairs in the Light of Prophecy." This speech promises to be instructive and interesting. The Holland, Mich., (Male Quartet) will furnish the music.

This is the last Membership Meeting of the season. Please let's have a record attendance.

Gerard Borduin, Sec'y.

A Poor Show

In this world the deeds of men do not always receive their due reward, or rather, we do not always see that to be the case. Crookedness and corruption sometimes appear in a form of justice and truth and are not revealed or punished according to their worth. The only reason we can find for this, is, that this dispensation is not the God-appointed time for the revelation of the righteous judgment of God.

There are also, however examples in Scripture as well as in history which shows that it sometimes pleases God, who rules and governs all things through our Lord, Jesus Christ, to bring to light also in time the wicked devices of men and use them as means for the furthering of His cause and kingdom to vindicate His Word of Truth and to reassure and confirm His people in the faith.

We were reminded of this fact more than once, lately, now that the question of "common grace" has once more become the subject for discussion, especially in the Netherlands. As to the outcome and result of that discussion, I would not dare, at the present time risk a prediction; especially whereas one of their own leaders and perhaps one of the most reliable authorities on the matter, namely, Prof. Greydanus, made the statement last year on the floor of the Synod, and recently repeated it, that the problem of "common grace" belongs to those things which require profound study as well as broad discussion before an official statement concerning the matter should be considered." That, by the way, does not say much for the three points.

Meanwhile the discussion continues. There are several groups, each of which view the matter from different angles. There are those who want to defend all that which Dr. A. Kuiper, Sr., has written about it. They are ready to brand anything, different in form, as an unsuitable product of high-mindedness.

There are others who have much in common with the first-mentioned, but who admit that there is room, not only, but also need for development.

Still others there seem to be who want to maintain the thing itself, but in a new form using new words like "general goodness" and "general long-suffering".

Finally there seem to be those who, by their writings, lead one to believe that they really do not agree with the whole theory. The theory that the reprobates whom God in His counsel has appointed to be "vessels of wrath fitted unto destruction" should in time become the objects of His favor so that what they receive in this life in the form of rain and sunshine, health and such things must be looked upon as gifts of God's grace, be it only in a temporal sense, is in itself inconceivable unless one has an erroneous conception of God.

It is, I think, between those groups mentioned first

and last, that the discussion becomes more and more interesting for us. What we would like to see is that some, would take a firm stand on the ground of Scripture and openly declare themselves against the whole theory of "common grace".

Perhaps we are a bit too anxious. We must realize what a step like that would mean in the Netherlands.

Looking at the "common grace" controversy on the other side of the Atlantic, one naturally would expect that their brethren on this side, seeing that they went through the same thing would be a great help to them; that they would lead them in the right direction and place before them the result of their study in book form. Surely in the course of some thirteen or fourteen years they must have gathered much knowledge concerning the matter.

Did not the Synod of 1924, which deemed itself at that early date strong enough to formulate doctrinal statements as an addition to their confession, urge all the leaders of her denomination to make further study of that wonderful doctrine, which even the professors could not describe? Yet it was considered sufficiently important to banish all those who would not believe in its existence. Couldn't one expect that there would be a remedy in this country for the brethren in the Netherlands?

We have all the more reason for such an expectation when we consider the fact that the opposing party which they like to call "erring brethren" have constantly and unceasingly provoked them to study. They have coaxed them, challenged them, admonished them, and have even given them an outline for study.

And now what do we find? What have they to offer to the Netherlands in their present struggle? Oh, yes, they have the same three old miserable statements with an attempted explanation from their "father". Besides that they have a few confused sermons; but for the rest, I think we can safely accept the statement of the Rev. Swier "that they are not one step farther than they were fourteen years ago". That is what I call a *poor show*. Rev. Zwier also must have realized this somewhat, for he comes with an excuse which is so contrary to the truth that it is really astounding how anybody can have the nerve to openly write such things.

In the first place, nothing is farther from the truth than to say that the Christian Reformed Church has wasted its time pointing out to the "erring brethren" where and in what they were wrong, not even from the very beginning.

And in the second place, if that were so, would that not have been the very occasion and opportunity to search the Scriptures, making extensive study and showing themselves strong over against the opponent?

Therefore, Rev. Zwier's excuse will not do. I would rather make a few suggestions as to a possible reason for their not having produced anything at all. First,

could it be that their ignorance concerning the matter and their being aware of that fact prevented them from touching upon it for fear of defeat? Secondly, was the manner in which they got rid of the "erring brethren" of such a nature that they would rather not have the light of investigation shine upon it? Thirdly, whereas they were well aware of the fact that anything offered by them would be promptly answered by the opposing party, and knowing from past experience that every time an attempt was made in that direction it proved to be an eye-opener to some of their followers. They deemed it wise to put the lid on the whole thing, hoping that by so doing they could smother both the opponent and his fearful propaganda.

These, I think are some of the reasons which are much closer to the truth than Rev. Zwier's excuse. There is, of course, nothing new in this for us, but when our good friends would mislead us as to the truth concerning history it is well to be reminded of this "lest we forget".

H. Knott.

Grand Rapids, Mich.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere om tot zich te nemen na een eenigszins langdurige krankheid onzen geliefden vader en grootvader,

LOUIS POLSTRA

in den ouderdom van 75 jaren en 11 maanden

Daar wij mogen vertrouwen dat hij ingegaan is in het Vaderhuis der vele woningen, behoeven wij niet te treuren gelijk degenen die geen hoop hebben. Moge onze getrouwe Verbonds God dit verlies aan onzer aller harten heiligen door Zijn Geest en Woord.

Mr. en Mrs. B. Doornbos
Mr. en Mrs. A. Miedema
Mr. en Mrs. D. De Vries
Mr. en Mrs. J. Polstra
Mr. en Mrs. L. Jousma
Mr. en Mrs. M. Keevers
en kleinkinderen.

Oak Lawn, Ill.

NOTICE

The Board of the R. F. P. A. wishes to notify its readers, that they have some more copies of the S. B. Index, Vol. 1-10. Please send your order to: Mr. R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E. Grand Rapids, Mich.

THE BOARD.

The Fourth Commandment

Remember the Sabbath Day to keep it Holy. . . .

The last statement of the previous article on this subject was to the effect that the sabbath of the Old Testament was a sign of the covenant of Jehovah and of all its blessings and glory. It thus at once pointed, this sabbath, to the eternal rest that Christ entered with His people — the rest “that remaineth for the people of God.”

That there remains for believers this rest is the conclusion of the argument of the writer of the epistle to the Hebrews in the fourth chapter of his epistle. The writer admonishes his readers to fear, lest, a promise being left of entering into His rest, any of them should seem to come short of it as did those who had sinned, those with whom the Lord was grieved forty years and whose carcasses had fallen in the wilderness. But the brethren to whom this epistle was addressed, and whose error was that they clave in their hearts to the types and symbols of Moses' law and who thus understood not that the law having waxed old and had vanished away, now that it had been fulfilled by Christ, would be sure to ask whether, whereas the rest of the earthy Canaan had been entered into, there remained a rest — a rest other than that already entered by the church — to the people of God. Anticipating their question, the sacred writer affirms that if Joshua had given them, the believers, rest, then would He, the Lord God, not afterward have spoken of another day, which he did when, after so long a time, that is, so long a time after the carcasses of the unbelievers had fallen in the wilderness, he said through the prophet David to the Church of this prophet's day, “Today if ye will hear His voice, harden not your hearts,” ‘lest,’ such is the implication, ‘any of you come short of the rest.’ What rest? Not the rest of the earthy Canaan. This cannot be, for, such is the reasoning of the Holy Spirit, He, God, speaketh of another day. Thus it is, must be, a rest other than that of the earthy Canaan. So there remaineth a rest for the people of God, the rest that Christ merited for and also entered with His redeemed, — the eternal rest of the heavenly Canaan.

Now of this rest eternal, the sabbath of the old covenant, the rest of the earthy Canaan, was as to its symbolical-typical form and manifestation the prefiguration, the prophetic type. It must be emphasized that it was this as to its typical-symbolical form only and thus not as to its essence. By essence is here meant the true religion of the heart, the faith, hope and love of the true church of that day, the works of faith consisting in the true believers resting from sin, in their having fellowship with Jehovah and in their blessing His Name, in a word, in their participating in the covenant life of their covenant God. It is herein

that the true rest, the eternal sabbath consists. Now the believers of the Old as well as the believers of the New Dispensation began in this life through their ceasing in principle from all their evil works and through their yielding themselves to the Lord, the eternal sabbath. It means that the true sabbath was there from the beginning—the true rest that Christ entered into with His people. But besides this rest, there was also a sabbath that was purely a sign and a prefiguration and thus a shadow. Now this shadow was no sabbath by itself. To the contrary, it formed together with the true rest *as begun by believers*, the one Jewish sabbath. We cannot separate here, but distinguish we must, if we are to expose the fallacy of the view to the effect that the weekly sabbath together with the law waxed old and vanished away.

What now belonged to that shadow sabbath? It too, had a positive and negative side. The negative side of this (shadow) sabbath was that resting from all manual labor, even from such light labor as consisted in gathering wood, preparing food and kindling a fire in the dwelling. Resting also from this light labor was very actually one of the elements of this sabbath, and thus also a sign of the covenant between Jehovah and His people Israel. The meaning of this is that the people of Israel had to refrain on the weekly sabbath from all heavy and light labor, not simply to free their time from all worldly occupations that there might be to them leisure for concentrating on the things above, but also because this very act of refraining from all work entered into the make-up of the sign. Hence to engage in even the lightest kind of labor was to destroy the sign. The seriousness of such an offence becomes apparent if considered that the signs of God are shadows of heavenly realities, so that to destroy these signs is to remove from the earth the very instruments thru which God makes known to His people what may be known of Him. It need awaken no surprise therefore, that the man found gathering sticks upon the sabbath was ordered by Jehovah to be put to death. What sin can be greater than that consisting in defacing Jehovah's signs. He doing so declares that he is opposed to Jehovah being known of men and to His being praised by men.

But there were still other works that belonged to the negative side of this shadow sabbath. We think now not merely of the weekly sabbath but of the aggregate of those sabbaths that rendered the land of Canaan a sabbath land. There was much leisure in Canaan on account of its many sabbaths. As often as the sabbatical year was followed by the year of jubilee, the people of Israel enjoyed a period of rest of two years duration. Now there was no essential difference between the weekly sabbath and the others. The latter were but an expansion of the former. Israel's sabbaths can truly be said to form one indivisible whole. Thus in ascertaining what belonged to the negative and also

the positive side of this shadow rest, regard must be had to the one rest of the earthy Canaan. To the negative side of this rest belonged something more than a cessation of all worldly occupation; to it belonged also the cessation of a work that consisted in Israel's journeying from Egypt to Canaan and in its warring the warfare of Jehovah under the leadership first of Joshua and finally under King David, "who God caused to rest from all His enemies." The positive side of this rest consisted in the performance of that elaborate symbolical-typical service, required by the law, — a service of which a sketch was given in the article preceding.

This, then, was properly the symbolical-typical rest of Canaan. What this rest symbolized was the eternal rest of Christ as *begun by the true church of the Old Covenant*; what it typified is this same eternal rest in all its fulness, and as it will once be enjoyed by the redeemed church on the new earth. The rest of Canaan is thus the glass through which one beholds all the features of the rest eternal. Thus this rest (eternal), too, is a cessation not merely from worldly occupations but from all that is earthy and from all that is sinful, and on its positive side a serving God in perfection, a dwelling in his house continually to behold His beauty, to inquire in His temple, to behold His face in righteousness and to be satisfied by His likeness. But this rest is now hidden with Christ in God. It must still appear with Christ in glory. When it will have appeared, the journey through this wilderness of woe will have been made and the good fight will have been fought.

There is then a rest that remaineth for the people of God.

Is the Church of this New Dispensation still under the necessity of observing the weekly sabbath? There is a view according to which the church is no longer under this necessity. And the following Scriptures are appealed to. "One man esteemeth one day above another. Another esteemeth every day alike. Let every man be fully persuaded in his own mind". Rom. 14:5. "But now, after that ye have known God, or rather are known of God, how turn ye again to the weak and beggarly elements, whereunto ye desire again to be in bondage? Ye observe days and months, and times and years. . . ." Gal. 4:9, 10 "Let no man therefore judge you in meat or in drink, or in respect of a holiday, or of the new moon, or of the sabbath days; which are a shadow of things to come; but the body is of Christ". Col. 2:16, 17.

The question is what is to be understood by days, months, times and years? And the answer: Israel's typical sabbaths. In respect of these, that is, "in respect of a holiday, or of a new moon, or of the sabbath days, let no man judge you", "if you have refrained from observing them, for in not observing them, you do well (such is the reasoning of the apostle Paul here), for these sabbath days 'are a shadow of

things to come. . . ." Thus all these typical sabbaths of the Old Covenant belonged to the things that waxed old and vanished away. What therefore vanished away is Israel's symbolical-typical sabbath (sabbaths) as to its negative and positive side. What vanished is Israel's entire symbolical-typical service and all its typical institutions. But what abided is the true sabbath as already begun by the true church of the Old Covenant, — the true sabbath that consisted in the true church ceasing from sin and in its yielding itself to God to work His works. We will have occasion to return to these scriptures in the sequence.

But now the question once more whether the weekly sabbath, this resting on one of seven days also belonged to the things that waxed old and vanished away. The conclusive proof that such is not the case is the circumstance that it is not Israel's ceremonial law but the law of the ten commandments that places the church of both the Old and New Testament under the necessity of remembering the sabbath day and the circumstance further that the reason assigned for this is the doing of the Lord consisting in His making heaven and earth in six days, in His resting the seventh day and His blessing and hallowing this day. The institution thus appointed at creation was meant to be a law in all time. It was an example addressed to Adam and through him to all his posterity. The arrangement applies to all mankind as truly as does the institution of Marriage. In a word, the weekly sabbath, this cessation from all worldly occupation on one of seven days is, as well as marriage, an ordinance of creation. Later on, when the law entered in, the sabbath received a typical dress, so to speak, but not only the sabbath but also marriage. But Christ, through His fulfilling all righteousness, did not certainly nullify these ordinances, but freed them of their typical dress. This does not mean that He revived the sabbath of creation, but simply that He made the ordinance of the sabbath serve the ends of His kingdom.

Further, it is not questioned that the Jews were under the law of the Decalogue. It only remains then to inquire whether we have evidence that the obligations of the ten commandments descends to the New Testament Church. In more than one respect it is true that believers are delivered from the law given to Israel. They are freed or rather exempted from any obligation to observe the Levitical ceremonies. And there is a sense in which they are delivered from the Decalogue itself, but delivered in a manner that binds them the more strongly to its requirements. The law of the ten commandments, proclaimed from Sinai, was, as it had been since the fall of man, a law of condemnation and curse as well as a law of liberty. It is so under the dispensation of the gospel. No one was more stern in preaching the terrors of the law than Christ Himself. And what was the purpose of this all? It was that sinful men might be delivered from the con-

demnation and curse of the law, and brought to obey its precepts, the very precepts, for the transgression of which they were condemned, but which are still their rule, as unbending as ever, yet rendered practicable and attractive by Christ's atonement, love and grace. "We are delivered from the law, that being dead wherein we are held, that we should serve in newness of spirit, and not in the oldness of the letter."

To what absurd and frightful conclusion would we be driven, were it true that as a result of Christ's having fulfilled all righteousness, the law of the ten commandments ceased to be binding for New Testament believers? To the conclusion that believers may now serve other Gods, prostrate themselves before the graven image, take the name of the Lord in vain, dishonor father and mother, steal and kill and bear false witness. Once more, then, are these commands still binding? Some will say, assuredly, yes, all but the fourth. But we ask, why not the fourth as well as the others? But some may say, Isn't it true that New Testament believers rest *all the days of their life* from their evil works and if so, should they then esteem the one day — the first day of the week — above the others? Let me reply to this. The Old Testament believers, too, ceased in principle from their evil works all the days of their life. But did their doing so, free them from the command to remember the weekly sabbath? It did not. Further, the true believers cease from all their evil works, to work every day of their life the work of the Lord. To those who on the six days of the week works the works of Satan, the sanctuary of God is closed on the sabbath. Such, though they join on the sabbath the worshipping assembly, have no fellowship with God through Christ. There remaineth a rest only for the people of God, not for the others.

What now are those works of the Lord that the people of God work in this life? As the friend-servants of God, they war the warfare of Jehovah, fight the good fight of faith. This they do through their confessing His name and their witnessing for the truth in the midst of this world. Doing so, they condemn the world that lieth in sin and thus bring themselves forward as the servants of God, as lovers and champions of His cause. Such then are the engagements of the church on earth, the engagements of the believers in this present life. It means that the Church on earth is the Church militant. It rests not in this present life except from its evil works. Not until the journey through this wilderness of sin and death will have been made, not until the warfare of God will have been fought, not until all the believers will have appeared with God in glory, can it be said of the Church that it has fully entered into the rest eternal. that every day is to it a rest day. Attention was called to the fact that the law of Moses called for periods of

rest of a year and even of two years duration. But consider that only as residents of Canaan and thus not as residents of the wilderness did the people of Israel enter into the rest of these sabbaths. Thus the conception according to which the Church in this present life need not in a particular sense hallow one of seven days in that now each day is to it a sabbath day, — this conception is now seen to be thoroughly fallacious.

In the essential sense it was just said, every day is a sabbath day to believers as all the days of their life they rest from their evil works and war the warfare of God. But for this very reason they have need of the weekly sabbath day, — the day on which the Lord prepares for His pilgrim-warriors a table in the presence of their enemies and anoints their heads with oil. There in His sanctuary He causes them to lie down in green pastures, leads them beside still waters and restores their soul with the bread of life and the living water, and they tasting that He is good, bless His name and cry out his praises. There in His sanctuary. He blesses them, forgives them, testifies with their spirits that they are His sons, multiplies unto them His grace and mercy and peace, and they have fellowship with Him through Christ. What would the Church militant do without the weekly sabbath! How their spiritual life would suffer, should there be to them no opportunity for repairing on one of seven days to the house of God to inquire in His sanctuary. On the other days the believers war the warfare of God, it is true. Consider, however, that they war this warfare only in principle. How the souls of these warriors still cleave to the dust. How engrossed they can become in the things of this life. How they can be trusting in these things and be seeking them. What would therefore become of God's people, should not the Lord at regular intervals call them away from these things, draw them by His love out of the world into the light of His sanctuary and to Himself. God's people are not in the need of the weekly sabbath? The foolishness of this contention!

But was not the weekly sabbath of the people of Israel among those sabbaths "which are a shadow of things to come"? It was. Did not then also this sabbath as well as the others vanish away? It did, certainly. The New Testament weekly sabbath is not a prolongation of Israel's symbolical-typical weekly sabbath day, but the projection of the eternal rest into our time. Into this rest Christ brings all His people even in this present life. He does so by making them kings and priests unto their God. The eternal day therefore dawns in their lives, and they no longer toil under the weight of their sins. Thus they have peace. And they walk in the light of Jehovah's countenance and go forth from strength unto strength.

But does not the New Testament Church in observing its weekly sabbath do the very thing that the

apostle discouraged when he said, "One man esteemeth one day above another: another esteemeth every day alike. Let every man be fully persuaded in his mind" and the very thing that the apostle forbade when he wrote, "How turn ye to the weak and beggarly elements, whereunto ye desire again to be in bondage? Ye observe days and months and times and years."

Attention has already been directed to these passages. These scriptures will not perplex if only it be borne in mind that what is here forbidden is that New Testament believers turn again to the shadows of the law, and that thus the sabbaths that these rebukes concern are the typical rest-periods of the law to which also belonged, as was said, Israel's weekly sabbath-day. What is here forbidden is that *these* days be esteemed above others, as to do so is again to turn to the beggarly elements from which Christ delivered His people. But does it now follow from this that New Testament believers may not esteem their weekly sabbath? Assuredly not. But this sabbath must be esteemed for what it is. And what is this sabbath? Not a *sign* of the covenant, not a type or prefiguration of the eternal rest of Christ as were the sabbaths of the Old Testament Dispensation, not a prolongation of Israel's typical sabbaths or a revival of the sabbath of creation, but simply a day on which the people of God rest from their earthly occupations to enter the courts of their redeemer-God with joy to inquire in His temple. By itself, however, this day is not to be esteemed above the others, it being no sign and no type as were Israel's sabbaths. If it were, if our sabbath, too, ought by itself to be esteemed above other days, we, New Testament believers, would have to refrain on the sabbath even from such light labor as preparing food and kindling a fire in our dwellings.

But let there be no misunderstanding on this score. True it is that New Testament believers, too, must rest from their worldly occupation on this day. But they do so that there may be to them much leisure time for worship. And certain it is that the nearer believers are brought to heaven, the less occupied they will be on the sabbath with their own business and pleasure, amusements and vanities, and the more occupied they will be with the things of God, not doing their own ways, nor finding their own pleasure, nor speaking their own words. But what is to be understood is that now this cessation from labor is solely a means to an end and thus has no significance in itself. In the Old Testament Dispensation it was different. Then this negative resting was a sign and thus had meaning by itself. Yet from this it does not follow that being occupied with every-day work on the sabbath is not as serious an offence today as it was in the Old Testament dispensation. How shall one worship if there be to him no leisure time? The man who does his own ways on the sabbath reviles

God and His covenant. But what is to be understood is that idleness is no worship. Christ has delivered His people from the law. But standing in their liberty, they shall understand that their freedom is no license for careless and loose living, no license for sin.

In the Old Testament Dispensation, the church kept holy the last day of the week. This was in agreement with the fact that then Christ was still to bring the true sacrifice — the sacrifice of self — and to enter His rest. Hence the law of the kingdom was then, "Do and thou shalt live". But as a result of Christ's having fulfilled all righteousness, this order was reversed, so that the law of the kingdom now is, "Live, enter His rest, and do". The Holy Spirit therefore directed that the sabbath be made to precede the six days that man shall do all his work, thus directed that the day to be kept holy be the first day of the week, the day on which Christ was risen to the justification of His people.

Now if this change was made under the direction of the Holy Spirit, it must be that it has the sanction of Scripture. And so it has. The scriptures to which attention shall now be directed, prove two things: that the apostolic church kept a weekly sabbath and that the day kept was the first day of the week.

Let us now present the scriptural evidence for a change of the sabbath from the seventh to the first day of the week. In the first epistle to the Corinthians it is thus written: "Now concerning the collection of the saints, as I have given order to the Churches of Galatia, even so do you. Upon the first day of the week let every one of you lay by him in store, as God hath prospered him, that there be no gatherings when I come" (I Cor. 16:1. The first day of the week is never before mentioned but as the day of the Redeemer's resurrection, and of religious assemblies and business. These are its only distinctions — the only marks by which it is discriminated from the other days of the week, and by which we are to know its character. We are fully warranted by this history, therefore to regard it as a sacred day. And here we are made acquainted with the important fact that it was well known in this its only character by the Corinthian and Galatian churches, if not also by all "that in every place call upon the name of Jesus Christ our Lord, both theirs and ours," to whom with the Christians at Corinth, the epistle is addressed. The writer takes it for granted that all Christians observed it as a holy day. The prescription of benevolent contributions to be made on it — not once or twice, but constantly — is only in harmony with its nature. The seasons of worship were anciently sanctified by such gifts and offerings (Deut. 16:10). Our Lord asserted the doing of good as an appropriate duty of the sabbath-day. The frequent periodical return of such a day tends to promote beneficence, and to impart principle and regularity to its exercise.

The expression "Lord's Day", in Revelation 1:10, is justly regarded as a decisive testimony to the Christian Sabbath. "I was in the spirit," said the Apostle John, "on the Lord's day." This latter expression corresponds with the phraseology of the Old Testament, "A sabbath to the Lord", "The sabbath of the Lord thy God," and still more with the Saviour's language, "The Son of man is Lord even of the Sabbath day." The designation of "Lord" in the New Testament is usually to be understood of Jesus Christ. We read of the word of Christ, the ministers of Christ, the Lord's table, the cup of the Lord, the body and blood of the Lord, the Lord's supper, the Lord's death, and so we read of the Lord's day. He has appropriated a day unto himself; but as his word, his ministers, his table, his death, are for the benefit of his people, to be applied, however, in securing that end, according to his prescription — so it is with His day. Which day of the week that is cannot be reasonably questioned. The apostle refers to it as well known to the churches of Asia. He knew that the first day of the week was the day of the resurrection and of the visits of his Lord — the day held as sacred by the churches of Troas, Corinth, and Galatia — and by the simple mention of its name as the Lord's he, or rather the Spirit of God, has authorized us to conclude that "the first day of the week" and the "Lord's day" are expressions which denote the same day. His testimony, moreover, proves that the day was not only honored by the Christian churches and by himself, after the lapse of nearly a century from the time of the Redeemer's advent, but honored under the name and sanction of the Lord Jesus Christ.

The first day of the week came to be thus received and observed as the weekly holy day by divine authority.

One more matter. Does not the church in resting on the first instead of on the last day of the week, transgress the fourth commandment. Such is the contention of the adventist. Let us consider however that this change was made by the direction of the Holy Spirit. Now Christ has a right to modify His own commands respecting the sabbath, He being its Lord. The above accusation therefore is without force.

(To be continued)

G. M. O.

NOTICE

Will members who are and have been in arrears for some time with subscription dues, kindly take care of same in the near future or notify the treasurer of their inability to pay at this time.

Teeken in op de (Vaandeldrager) Standard Bearer Abonements prijs \$2.00 per jaar. Te verkrijgen bij R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E., Grand Rapids, Mich.

THE BOARD.

Those Single-Track Minds

"Keeping our Balance" is the caption of an article appearing in *The Banner* for Feb. 24. The writing is from the pen of the Editor in Chief, the Rev. H. J. Kuiper. The reverend sets out with telling his readers that he is at present reading a most interesting and instructive brochure on Common Grace, written by Prof. V. Hepp of the Free University of Amsterdam. After commenting briefly on this production of Hepp, the reverend goes on to say, "One may wonder how it happens that fault is found with this doctrine (of common grace) among the Reformed people in the Netherlands as well as among us. We believe the answer is twofold. First, it is human to engage in single-track thinking. How easily one is tempted to 'solve' the many apparent paradoxes of Scripture by denying one of the two seemingly conflicting lines of thought. For example, to maintain the unity of the Three Divine Persons at the expense of the Trinity. To sacrifice one of the two natures of Christ in order to avoid having difficulty with the unity of his personality: to deny the sovereignty of God for the sake of not appearing illogical by maintaining man's responsibility, or vice versa. To stress God's wrath against the sinner and ignore His love for those same sinners: or to maintain the antithesis and therefore deny common grace, or to do just the reverse. There are those who believe that it is impossible to harmonize the two doctrines last mentioned, and therefore close their eyes to the fact that both lines run through Scripture and are clearly discernible." So far the reverend.

Let me comment on this. According to the reverend, the explanation of our denying common grace is our yielding to the human trait of engaging in single-track thinking. Mark the expression "single-track thinking". The reverend here resorts to a kind of pictorial language in which the idea, truth (or lie) is seen as a track to the mind in which the mind in its processes moves. Now according to the reverend it is right for the mind to move in its thinking in two tracks or paths. But, says he, it is so human for the mind to think in one track. This accounts for it, according to the reverend, that some deny common grace. They are so human. Being human, their thinking is in one track.

So then, we are at least human, and even supremely so. This is something! But are we now driven to the conclusion that the exponents of common grace are inhuman (according to the reverend, they are a people characterized by double-track thinking)? This, of course, the brethren deny. So they too, have their "gelukkige (or ongelukkige, which is it?) inconsequenties. Let the Rev. Zwier take notice!

Further. The conception of the reverend is that such paradoxical truths as the unity of the Three Per-

sons and the Trinity, the two natures of Christ and the unity of His personality, the sovereignty of God and Man's responsibility, are to be conceived of as forming two disparate tracks or paths, so that the mind delineating on these truths thinks in two tracks. Whereas now they who deny common grace, hold fast to all these truths (and the reverend well knows this) and thus from the reverend's own point of view engage in much double-track thinking, how could he, as being aware of this, pen down statements designed to drive the reader to conclude that the reason some deny common grace is that they are equipped with single-track minds. If from Kuiper's point of view these minds do much double-track thinking and engage in single-track thinking in respect to common grace only, it certainly will not do to ascribe their denial of common grace to a tendency to think in one track. There must be another reason. The reverend certainly understands this. Will the reverend never come to it, to deal honestly with those who reject common grace? Is he inherently incapable of this?

The minds of those who deny common grace engage in double-track thinking not actually, of course, but only from the point of view of the reverend's conception (double-track thinking is forbidden, as will be made plain presently). But the reverend Kuiper's mind is in the need of a double track, two paths.

And we are wondering just why. Or let me put the question in general. Why should any mind be in the need of two tracks? Because the load that it must bear is so great that one track or road would not bear up under the crushing weight thereof? There is no danger if only that road be the solid rock of the truth. Can it be that the mind may become so broad that one track or path or road will no longer do? Broad minds and broad roads go together. But such a mind and road are things to be afraid of. I read in Scripture this. "Enter ye in at the straight gate: for wide is the gate and broad is the way that leadeth to destruction, and many there be that go in thereat: because straight is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it."

In Col. 3:22, one comes upon this admonition, "In singleness of heart, fearing God." Now what need has the heart or mind, characterized by this singleness, of two tracks or roads? No need, whatever. It is the man with a double heart, that is, with two hearts or minds that is in the need of two tracks and this for the reason that the one heart speeds along in a direction opposite to that in which the other heart progresses. And the cause of this latter phenomenon is that the man's mind or heart is freighted with two philosophies of life, philosophies between which there is not a seeming or apparent but an actual conflict. But what actual need now has a mind or heart minding the same things

and thus progressing in a single direction, of two tracks? No need whatever.

That double mind or heart is again something to be afraid of. Let me quote James on this subject. "A double-minded man is unstable in all his ways". And then the verse preceding, "For let not that man think that he shall receive anything of the Lord." James 1:7, 8

The Rev. H. J. Kuiper prides himself on being a man equipped with a mind capable of double-track thinking. He is welcome to his mind. But let him consider that the kind of a mind he glories in is something to be afraid of. I advise him (and his colleagues) to rid himself of such a mind. There are lines of thought in Scripture, to be sure, but these lines run parallel and touch or rather merge at every point. The truth is one and forms but one path to the Throne. Christ says not, I am the ways, but He says, I am the way (singular) the truth and (therefore) the Life. The truth therefore calls for one mind only, one heart, not for two.

G. M. O.

1913 — Vijf en Twintig jaren — 1938

Zoo de Heere wil, hopen

MR. en MRS EVERT HENKEN

den 11den Maart hun 25 jarige echt vereeniging te gedenken.

Dat zij nog lang voor elkander en ons gespaard mogen blijven, is de wensch van hunne kinderen.

Mr. en Mrs. Arthur Henken
Lynden, Wash.

Caroline
Josie
James
Evelyn
Marion
Arlene
en een kleinzoon.

Sumas, Washington.

NOTICE

The Board of the R. F. P. A. comes with a request to the different Societies to remember them with a financial gift, if possible.

THE BOARD.

NOTICE

Don't forget the date, March 24, for the meeting of the various committees appointed to make arrangements for the Annual Field Day.

THE BOARD.